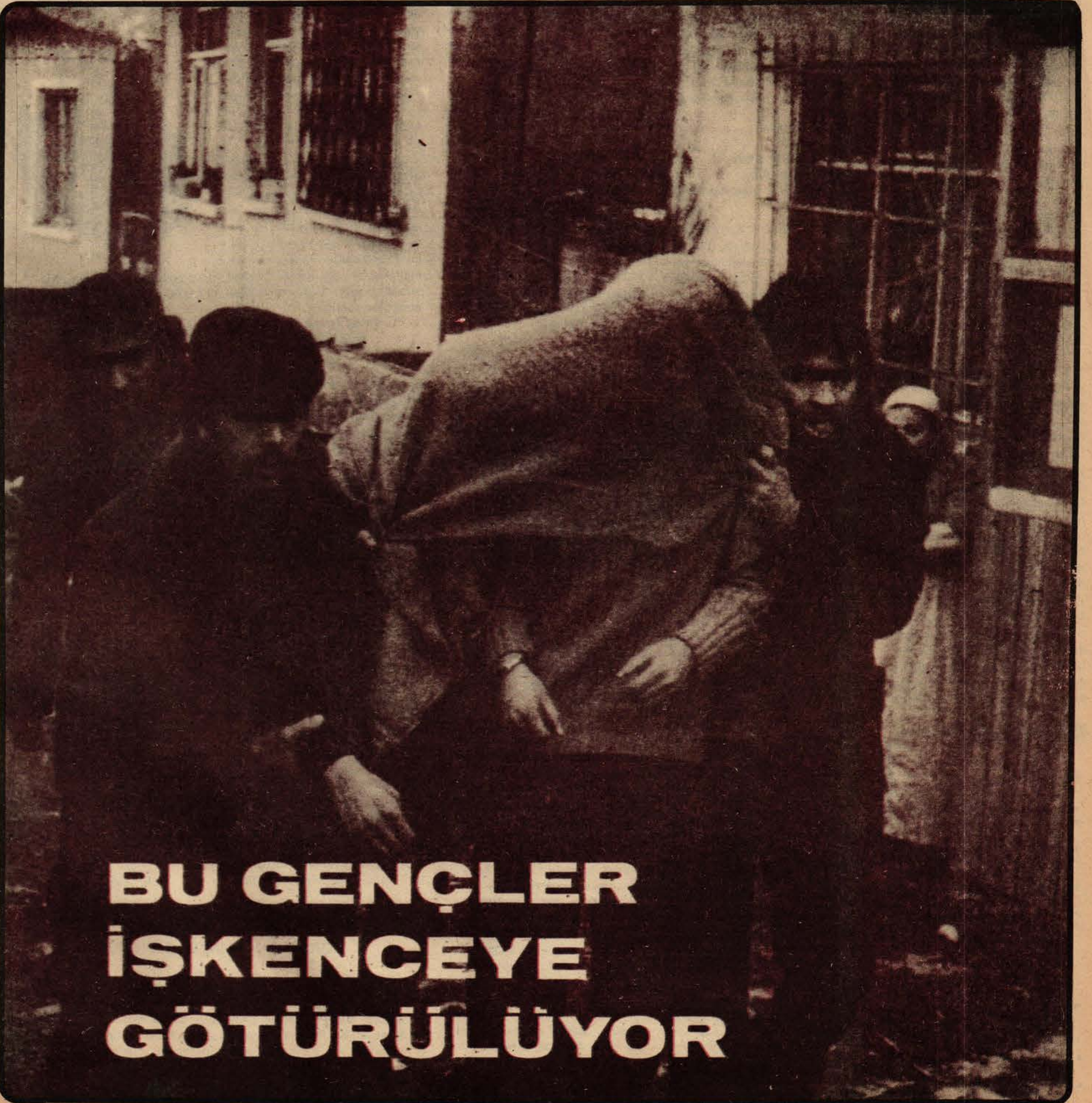
HALKIN SESİ

27 Ocak 1976
250 Kuruş

41

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

BU GENÇLER İŞKENCEYE GÖTÜRÜLÜYOR

EMEKÇİ HALKIN YURTSEVERLIK DUYGUSU YOKEDİLEMEZ

Bizler Kosigin'in geçeceği karayolu üzerinde, devrimci sloganlar yazarken jandarma tarafından yakalandık. 32 saat Mısis Jandarma Karakolunda nezarette kaldık. 28 Aralık gecesi karakola getirilirken köy halkı bizi gördü ve durumumuzu öğrendi. Karakolda iken, suyumuzu yiyeceğimizi temin eden köylülerdi. Para teklif ettiğimizde almadılar, «bu da bizden olsun» diyorlardı.

Serbest bırakıldıktan sonra Misis köyüne bize yardım eden köylüleri ziyarete gittik. Köy halkı bizi sevgiyle karşıladı. Oturduk sohbet ettik. Köylülere yanımızda götürdüğümüz «Halkın Sesi» dergilerini verdik. Emekçi halkın yurtseverlik duygusunu hiç bir güç silemez.

Ceyhan'dan Bir Grup Devrimci

RUS SOSYAL - EMPERYALİSTLERİNE YARANMAK İÇİN HALKA FAŞİST ZULÜM UYGULANDI

27 - 28 Aralık'da, İskenderun'da polis, kaymakamın emriyle önüne gelen insana dayak atıyor ve karakola götürüyordu. Kaymakama yaranmak isteyen faşist polislerin halktan iki kişiyi sokak ortasında insafsızca dövdüklerini gözlerimle gördüm. Dövülenler, devrimci işçiler tarafından İskenderun'un her tarafına yapıştırılan «Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye», «İsdemir-Yardım değil Soygun» ve «Kahrolsun Rus Sosyal-emperyalizmi» afişlerini asmakla suçlanıyorlardı.

Afişleri onların astıklarına dair hiç bir delil yoktu. Karakola götürülenlere küfür edilmiş, dayak, tekme, tokat atılmış. Maksat halka, işçilere, devrimcilere hakaret, işkence etmek. Polis ve kaymakam işçiler hakkında istedikleri gibi ifade düzenliyorlar. Kanunlar önünde rezil olmamak için işçileri savcılığa bile çıkarmıyorlar.

Faşistler, halka yaptıkları işkencenin ne kadar kahpece olduğunu, yaptıkları faşist baskının sonlarını yaklaştırdığını biliyorlar. İskenderun'da halkımıza, işçilere yapılan baskılar Rus sosyal-emperyalistlerine ve MC hükümetine yaranmak içindir. Bunu kendileri de söylüyorlar. Bir gün oturdukları taht yıkılacak ve mahvolacaklar.

A. Çelebi-İskenderun

KOYUNHAMZA ORTAOKULU ÖĞRENCİLERİ HER TÜRLÜ ÖĞRENİM İMKANINDAN YOKSUN

Bizler, Eynesil - Koyunhamza Ortaokulunda okuyoruz. 150 kişiyiz. İçinde bulunduğumuz durumu HALKIN SESİ ve emekçi halkımıza bildiririz:

Ders yılının ortalarına geldiğimiz bugünlere kadar okulumuzda tek bir öğretmen dahi bulunmamıştır. Hepimiz öğretmensizlik yüzünden cahil kalacağımıza inanıyoruz. Okul binası yok, her ay yüzlerce lira kira parası ödeyerek ders yapabilmek için yer bulabiliyoruz. Öğretmen verilmediği, ders yapamadığımız halde her ay kirayı ödemek zorunda kalıyoruz. Sabahtan akşama kadar okula gidip boşuna oturuyoruz. Sıralarımız yok, sıra yerine bazı arkadaşlar yonttukları odun parçalarını, bazı arkadaşlar da domates kasalarını kullanıyorlar. Ders araç ve gereçleri de aynı şekilde yoktur. Bizim normal bir eğitim yapmamız için hiçbir imkanımız yok, biz bu şartlarda nasıl okuyabiliriz.

Bütün bunları defalarca Milli Eğitim Müdürlüğüne, Kaymakamlığa, en son da Milli Eğitim Bakanlığına yazdık, bize öğretmen, sıra, ders araç ve gereçleri temin etmelerini istedik. Şimdiye kadar hiç bir sonuç alamadık. Biz köylü çocukları hiç bir zaman bu haksızlık ve eşitsizlikleri kabul etmeyeceğiz. Bu düzenin böyle gitmesine razı olmayacağız. Ona karşı mücadele edeceğiz.

Eynesil - Koyunhamza Ortaokulu Öğrencileri

ORTAKLAR ÖĞRETMEN LİSESİNDE FAŞİST BASKILAR

Dokuzuncu Milli Eğitim Şürasında alınan kararlar sonucu Öğretmen Okullarının Öğretmen Liseleri haline getirilmesini protesto etmek için tüm Öğretmen Okulları ile geniş kapsamlı bir direniş yapmıştık. Bu direnişten sonra okulumuzda faşist terör uygulanmaya başlandı. Devrimci öğrenciler faşist müdür Metin Karaörs tarafından okuldan atıldılar. Ellerinden okuma hakkı alındı. Müdür Metin Karaörs «size faşist baskısı uygulayacağım» diye bağırarak, kız öğrencilere yatakhanede tekme tokat girişti. Bu arada faşist idareciler kendi taraftarları olan bir kısım Komandoyu silahlandırdılar. Müdürün üzerinde ruhsatsız tabanca bulunmaktadır.

Bütün bu olanları, idareyi ve müdürü protesto etmek için 2 Aralık günü okulda tekrar boykot ilan edildi. Faşistler devrimcilere bıçakla saldırdılar. Saldıranlar faşistler olduğu halde devrimci öğrenciler harcandı. Boykot yapıp derslere girmeyen devrimci öğrenciler asker ve jandarmayla çevrilerek zorla derslere sokuldular. Bu arada tutuklananlar oldu. Tutuklanan on beş arkadaşımızdan on dördünün serbest bırakılmasına rağmen bir arkadaşımız (Osman Çobanoğlu) hâlâ Buca cezaevinde tutukludur.

Bu olaydan sonra disiplin kurulu, Müdürün de etkisiyle pek çok öğrenciye ağır cezalar verdi. Germencik Savcılığı Osman Çobanoğlu ve elli yedi arkadaşımızın davasını İzmir Devlet Güvenlik Mahkemesine sevk etti. Arkadaşımız Osman Çobanoğlu 1 aydır mahkemeye çıkarılmamıştır. Okuldaki tüm devrimci öğrenci kuruluşlardan davamıza eğilmelerini istiyoruz.

Ortaklar İlköğretmen Lisesinden Bir Öğrenci

MADEN-İŞ 6. BÖLGEDEKİ OLAYLARDA GÖZALTINA ALINAN İŞÇİLER ANLATIYOR

Biz 10 Ocak 1976 tarihinde, Maden-İş 6. Bölgedeki olaylardan sonra gözaltına alınan iki işçiyiz. Altı ay önce yapılan Bölge seçimlerinde kaybeden Hikmet Aslan, seçimleri gerekçesiz olarak erteletmiş, bu süre içinde kendisine karşı çıkan tem silcileri patronla işbirliği halinde işten attırarak muhalefeti ezmeye çalışmıştı. Biz Hikmet Aslan'ın işçi düşmanı yüzünü ortaya koyan bir bildiriyi 6. Bölge seçimlerinin yapıldığı Düğün Salonu'nun önünde dağıtmak istedik. Hikmet Aslan, bildiriyi dağıtmamızı engellemek için adamlarıyla beraber üstümüze saldırdı. Çıkan çatışmadan sonra, polis bizi gözaltına aldı.

Biz karakollardan savcılığa varıncaya dek herşeyin faşizmin damgasını taşıdığını gördük. İlk kez Beşiktaş karakolunda küfür ve hakarete uğradık. Komiser devamlı bize, «siz aç karnınızı doyurun ne karışıyorsunuz böyle işlere» diyordu. Akşam 1. Şube'ye gönderildik. Oradaki 12 Mart kalıntısı işkenceciler devamlı bizi tehdit ediyor, eskiden gördüğümüz işkencelerden «akıllanmadığımızı» söyleyerek azizliklerini küfür ve tekmeyle gideriyorlardı.

Daha sonra tekrar Beşiktaş Karakolu'na getirilerek dövüldük ve hücreye atıldık. Oradan 2. Şubeye getirildik. Burada «Müteferrika» denilen yer ahırdan kötüydü. Tuvaletlerin pis kokusu, içeriye nasıl girdiği belli olmayan esrarın kokusuyla karışarak boğucu bir hava yaratıyordu. Burada iki yüze yakın insan kuru tahta ve betonların üzerinde uyumaya çalışıyordu. Bir gün sonra bizi birinci kısma çıkarıp, ağır ceza masasının bulunduğu odada gözaltındaki diğer sanıklarla birlikte sıra dağına çektiler. Bazı polis şefleri, «Ulan adam öldürün, fakat devrimci olmak buraya gelmeyin» diye küfrediyorlardı. Cumhuriyet Savcısı'nın karşısına çıkarıldığımızda, o da «aç karnınızı doyurun, böyle şeylere karışmayın» dedi. Polis ve savcı neden hep böyle diyorlardı? Çünkü siyaset onlara göre, karnı tok olanların, yani sömürücü olanların haklarıdır. Ama onların bu istekleri ve bunu sağlamak için yaptıkları baskılar boşunadır. Emekçi halk mutlaka bir gün faşist düzeni yıkacak, halk düşmanlarından hesap soracaktır.

Cuma Dal ve Kazım Bulut
Mecidiyeköy, İstanbul

AĞA HİLMİ FIRAT SAZLIKKÖYLÜLERE YAPTIĞINI FABRİKASINDAKİ İŞÇİLERE DE YAPIYOR

Söktaş İplik Fabrikası, Kemer Çiftliği'nin sahibi olan Hilmi Fırat'ındır. Hilmi Fırat çiftliğinde çalışan toprak işçilerine yaptığı baskıları iplik fabrikasında da yapmaktadır.

Bu fabrikada çalışan ustabaşı ve bazı memurların baskı ve işkenceleri altında bulunmaktayız. Bunun yanısıra bazı kız işçiler, ustabaşı ve memurlara güler yüzlü davranırlarsa çalışsalar da çalışmasalar da yevmiyelerini tam alıyorlar. Bu adi hareketleri yapmayan kız işçiler, huzur içinde çalışamıyorlar, devamlı baskı altında bulunuyorlar.

Hasta olan işçiler, kapı gösterilip dışarı atılıyor. İşten atılan işçiler ailesini geçindiremiyor. Ebediyete dek ezilmeye mahkum oluyor. Sendikaya başvuran işçilerle kimse ilgilenmiyor, kimse hak tanımıyor. Fabrikada yemek saati yok. Tuvalete gidildiği zaman kapıda bekleniyor. Bunlar insanlık dışı uygulamalardır.

Aylıklarımız yükseleceği yerde, bugünkü hayat şartlarında bedelinden düşük veriliyor, tamamı bile ödenmiyor. Ve bunlara rağmen sayın Hilmi Bey kendisini halkımıza şöyle tanıtıyor: «Ben Cami yaptırıyorum», «Deprem felaketzedelerine yardım ediyorum.» Bu göstermelik yardımlar, işçilerin hakkı kesilerek yapılmıştır.

Hiç mi İsviçre Bankalarında parası kalmamış? Kemer Çiftliği yok mu olmuş? Fabrikaların dan kazandığı paraların hepsini mi bağışa harcamış? Asla.

Ne yazık ki Türkiyemiz, parababaları, toprak ağaları, tefeci ve faşistlerin elinde kalmıştır... Yeter artık bu zulüm, yeter, yeter...

Söke Söktaş İplik'den Bir İşçi

DENİZLİ'DE SOĞUK KIŞ RÜZGARLARI TOPLANMIŞTI

Bizler Denizli ilinin Çal kasının Selcen köyünde yaşayan bir grup emekçiyiz. 27/12/1975 tarihinde Denizli'de «Irgat» isimli bir piyes oynayacaktı. Arkadaşlarımızın birisi bize bir gün evvelden haber getirmişti. Bizler de merakla gitmek istedik, ama biz gariplerde para yoktu. Hemen arkadaşlarla çalışmaya gittik. Bu çalışmadan aldığımız bir kaç kuruşla bir araba tuttuk. Büyük bir sevinç ve heyecan dolu sözlerle Denizli'ye geldik. Arabadan indik. Hepimiz bir üzüntü ve kederle birbirimize baktık. Ne yazık ki, tiyatro oynamıyordu. Onun yerini ortaçağın kahpe karanlığı sarmış ve kışın soğuk rüzgarları toplanmıştı. Bütün ümitlerimiz boşa gitmişti.

Sayın Denizli Valisi bizim «Irgat» isimli piyesimizi yasaklamış. Piyesin oynanacağı gün yasaklamış daha doğrusu. Maksatlarını gayet iyi biliyoruz: Fakir halk uyanmasın. Bir avuç kapitalistler ve burjuvazi takımı yaşasın. Fakir halk yani asıl sömürülen halk gerçekleri görmesin. Denizli Valisinin yönetimi budur.

Denizli Selcen'den Bir Grup Devrimci

HALKIN SESİ
HAFTALIK DERGİ
- Sahibi: İLKER SÜMERKAN
- Sorumlu Yazı İşleri Md. FİKRET ULUSOYDAN
- Yönetim Yeri Çatalçeşme Sok. 46/11 Cağaloğlu - İstanbul
- Yazışma ve Abone Ad. P.K. 1112, Sirkeci - İst.
- Baskı: ARZUM TİC. MAT.
- Abone şartları: Yurtiçi Yıllık 125, Altı Aylık 65 TL. Avrupa (Uçak) Yıllık 200, Altı aylık 100 TL.
- İlân şartları: Santimi 30 TL. Yayın İlânı: Çerçevesi 100 TL.
- İstanbul Dağıtımı: FUAT BÜTE
- Türkiye dağıtımı: Sabri Özakar

OKUYUCULARIMIZA DUYURU

Her hafta dergimizin üzerinde yer alan tarih, dergimizin Türkiye'nin her köşesindeki bayilerde satışa çıktığı Salı gününün tarihidir. Oysa dergimiz artık İstanbul'da Cumartesi günü, yani üç gün önceden, Ankara'da ise Pazartesi günü piyasaya çıkmaktadır. Bu şehirlerdeki okuyucularımız, bundan böyle dergimizi Salı gününü beklemeksizin alabilirler.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELENİN GÖREVLERİNİ DOĞRU KAVRAYALIM

18 Ocak 1976 günü, Atilla Özkan adlı genç, 1. şube ve MİT mensuplarından oluşan bir «vurucu TİM» tarafından, Zeytinburnu'nda öldürüldü. Vurucu TİM, gençlerin üzerine kurşun yağdırdı. Hürriyet Gazetesinin yazdığına göre, MİT mensupları, kafalarına çuval geçirdikleri gençleri «bilinmeyen bir istikamete» sorgu yapmaya götürmüşlerdir. Oysa Türkiye halkı, bu «bilinmeyen istikametin» ne olduğunu çok iyi bilmektedir.

12 MART DİKTATÖRLÜĞÜ DEVAM EDİYOR

Polisin işlediği bu son cinayet, Türkiye'de yürürlükte olan rejimin niteliğini bir kere daha ortaya koymuştur. Bu olanlar, 12 Mart'ın cinayet ve işkence kurumlarının MİT'in, kontr-gerillanın bugün de faaliyet halinde olduğunu göstermektedir. Evet, Türkiye'de 12 Mart faşist diktatörlüğü devam etmektedir. 1973 Ekim seçimlerinden sonra Türkiye'de «ara rejimin sona erdiği», «kısıtlı burjuva demokrasisinin geri geldiği» şeklindeki bütün revizyonist teoriler, halkın faşizme karşı mücadelesini yatıştırmak, yumuşatmak ve bastırmak amacına hizmet etmektedir

12 Mart diktatörlüğü, halkın mücadelesiyle geriletildi. Faşist diktatörlük, halkın mücadeleyle kazandığı bir kısım hakları geri alamamıştır. Öte yandan parlamentoyu da ortadan kaldıramamış, ancak büyük ölçüde kendine tabi kılmıştır. Faşizm, reformcu burjuvazinin partisi olan CHP'nin meşruluğunu ortadan kaldıramamış, halkın faşizme olan muhalefeti karşısında CHP ile uzlaşmıştır. Ama bütün bu olgular, faşist diktatörlüğün sona erdiğini **değil, gerilediğini** gösteren olgulardır.

12 Mart darbesiyle devletin kilit mevkilerini ele geçiren generaller bu mevkileri halen ellerinde tutmaktadırlar. Ülkenin kaderi üzerinde son sözü daima onlar söylüyor. Milli Güvenlik Kurulu, parlamentonun ve Hükümetin üzerindedir ve ülkenin yönetimi hakkında en önemli kararları bu kurul vermektedir.

Hükümette ise, yine faşist ve sağcı partilerden oluşan Milliyetçi Cephe bulunmaktadır. Milliyetçi Cephe halka karşı her türlü zorbalığı yapmakta ve yeni kanunlar çıkartarak faşist diktatörlüğü güçlendirmeye çalışmaktadır.

12 Mart'ın olağanüstü mahkemeleri yürürlüktedir. Eski sıkıyönetim mahkemelerinin yerini şimdi Devlet Güvenlik Mahkemeleri almıştır. Bu mahkemeler, devrimcilere ve yurtseverlere ağır cezalar vermeye devam etmektedir. Yine bu mahkemelerin emriyle, duruşma salonunda devrimciler coplanmakta ve dövülmektedir.

Cezaevleri yine yurtseverlerle ve devrimcilerle doludur. Bir çok devrimci, kanuni örgütler kurdukları için 141. maddeden, yani gizli örgüt isnadıyla yargılanmaktadır. Cezaevlerindeki baskı ve zulüm devam etmektedir.

Emniyette ve MİT'te işkenceler sürmektedir. Bu, artık herkes tarafından bilinen bir gerçektir. Birçok yurtsevere bağımsızlık yürüyüşlerine katıldıkları için elektrik işkencesi yapılmıştır. Birçok genç, kanuni yürüyüşlere katıldıkları için polis tarafından dövülmüş, falakaya yatırılmıştır. Geçmişteki meslekdaşları tarafından işkenceye uğratılan eski polis memuru Mehmet Pekşen'in mektubu daha geçenlerde dergimizde yayınlandı.

Faşist komando sürüleri, üniversitelerdeki, fabrikalardaki cinayetlerini işlerken, sırtlarını devlet kuvvetlerine dayamaktadırlar. Öte yandan, devlet kuvvetleri, polis, bizzat kendisi, yurtsever «avına» çıkmakta, yeni yeni cinayetler işlemektedir. İşte Nuray Erenler... İşte Atilla Özkan...

FAŞİZME KARŞI MÜCADELEYİ MİLLÎ BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİNE TABİ KILALIM

Durum budur. Ancak, bugünkü şartlar 12 Mart sonrasından farklıdır. 12 Marttan sonra halkın mücadelesi gerileme içindeydi, faşizm ilerliyordu. Bugün ise halkın yükselen mücadelesi faşizmi geriletiyor. Türkiye, revizyonistlerin göstermek istediği gibi 12 Marta doğru gitmiyor, 12 Mart diktatörlüğünün zulmünden kurtulma mücadelesi veriyor.

Bugün, faşizmin saldırısına yol açan, faşizmin gerileyişidir. Faşist cinayetlerin sebebi budur. TİM baskınlarının sebebi budur. Milliyetçi Cephe Hükümetinin, sıkıyönetimi, mevcut faşizme payanda yapmaya kalkışmasının sebebi budur.

Faşist saldırıların arttığı böyle bir dönemde devrimci ve yurtsever güçlere önemli görevler düşmektedir

Birincisi, ülkemizde faşist diktatörlük olmadığı, «kısıtlı burjuva demokrasisi» olduğu yolundaki bütün revizyonist görüşlerle mücadele edilmelidir. Revizyonistlerin, faşizmle mücadeleyi bir hükümet değişikliği meselesine indirgeyen bütün görüşleri açığa çıkarılmalıdır. 12 Mart generallerini gözden kaçıran bütün görüşlerle mücadele edilmelidir.

Devrimciler, halkın bağımsız devrimci güçleri yerine, burjuvaziye bel bağlayan her türlü uzlaşmacı ve kolaycı görüşü mahkum etmeli, halkımızı iki süper devlete ve faşizme karşı uzun ve çetin bir mücadeleye hazırlamalıdırlar.

İkincisi, faşistlerin önünden kaçmayı ve okulları ve işyerlerini faşistlere terk etmeyi öğütleyen revizyonist propaganda ile mücadele edilmelidir. Faşizmi yıkacak olan halk kitlelerinin gücüdür. Devrimciler ve yurtseverler, halkın aktif kitle mücadelesini örgütlemeli ve böylece faşizme etkili darbeler indirmelidirler. Faşist baskı ve saldırılar okullarda ve işyerlerinde göğüslenmeli, kitle mücadeleleri bu şekilde yükseltilmelidir. Faşist cinayetlerin karşısında en sert tepki gösterilmeli ve faşist çeteler saldırdıkları her yerde ezilmelidir.

Üçüncüsü, dünyadaki sözde «yumuşama» sebebiyle Türkiye'de sınıf mücadelesi alanında da «yumuşama» olduğu, bu nedenle ülkede yeni bir faşist darbe olamayacağı şeklindeki revizyonist teorilerin içyüzü açığa çıkarılmalıdır. Faşizmi önleyeceği iddia edilen Sovyet sosyal-emperyalistleri, bizzat kendileri ülkemizdeki faşist diktatörlüğün destekçilerinden biridir. Öte yandan, sosyal-emperyalistler, ülkemizi istila etmeye ve sosyal-faşist bir diktatörlük kurmaya çalışmaktadırlar. Sosyal-emperyalizme karşı köleliği ve teslimiyeti yayan her türlü revizyonist görüşle mücadele edilmelidir.

Ülkemizde sınıf mücadelesi «yumuşamıyor». İki süper devletin rekabetinin şiddetlenmesine paralel olarak ülkemizdeki sınıf mücadelesi de şiddetleniyor. Gerileyen faşist güçler, yeni bir darbe planlamaktadır. Sıkıyönetim ilan etme çabaları bu planın ilk adımlarıdır. Durum, faşist güçler için hiç de elverişli bir şekilde gelişmediği halde faşistler bu tür girişimlerde bulunabilirler. Devrimciler ve yurtseverler, dünya çapındaki ve yurt içindeki revizyonist «yumuşama» ninnilerini reddetmeli, bütün halkı faşizmin yeni bir atılımına karşı seferber etmeli ve bütün halkı sıkıyönetim ve darbe ihtimaline karşı uyarmalıdırlar.

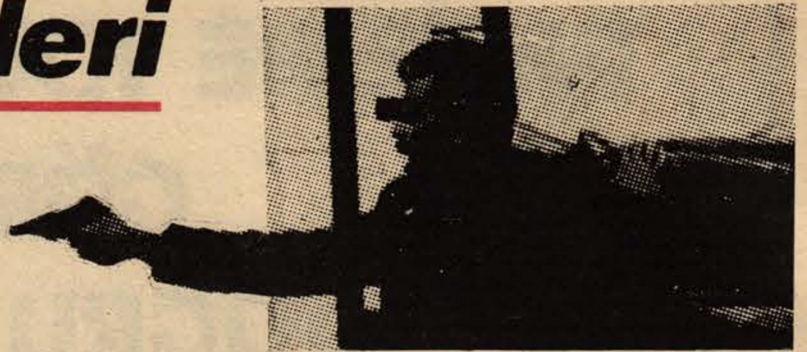
Dördüncüsü, revizyonistler, halkın faşizme karşı mücadelesini, kendi işbirlikçi ve sosyal-faşist amaçlarına alet etmeye çalışıyorlar. Onlar, yüzlerine «sosyalist» ve «anti-faşist» maskesi takarak halkın demokratik mücadelesini sosyal-emperyalizme hizmet arzetmek için kullanmak istiyorlar.

Bütün devrimciler ve yurtseverler, faşizme karşı mücadele saflarında sosyal-faşistlerin kendilerini saklama ve halkın mücadelesini kendi peşlerine takma çabalarına karşı uyanık olmalı, faşizme karşı mücadeleyi sosyal-faşistlere karşı mücadele ile birleştirmeli ve revizyonistleri azami ölçüde tecrit etmelidirler.

Beşincisi, bugün merkezî siyasî görevimiz iki süper devlete karşı millî bağımsızlık mücadelesidir. Devrimciler, faşizme karşı mücadeleyi milli bağımsızlık mücadelesine tabi kılmalıdırlar. Unutmayalım ki, Türkiye halkı, demokrasiye kavuşabilmek için, en başta iki süper devletin Türkiye üzerindeki hegemonyasını yıkmak zorundadır. Çünkü yurdumuzda devrimi ezmek isteyen, faşistleri ve revizyonistleri besleyen emperyalist merkezler bu iki süper devlettir.

işkencecileri görev başında

MİT ajanları ve 1. Şube'nin «vurucu tim» leri. Zeytinburnu'nda bir evi basıp, ateş açıyorlar. Bir devrimci katlediliyor, iki devrimci yaralanıyor. Polis, evin yerini öğrenmek için bir işçiye işkence yapıyor. MİT ajanları yakaladıkları devrimcileri, başlarına çuval geçirip Kontrgerilla binalarına, işkenceye götürüyorlar. Daha sonra yüksek tirajlı gazeteler, olayı, «anarşistler yakalandı» ve «gizli örgüte baskın» manşetleriyle veriyorlar.

Beş işçinin bir evde oturması, devrimci yayınlar okumaları ortada bir gizli örgüt bulunduğunu mu gösterir? Polis ve faşist komandolar her gün takır takır adam vururlarken, devrimcilerin kendilerini korumak üzere tabanca bulundurmaları «anarşist» bir örgütün varlığını mı ispat eder? Bu yurttaşların «anarşist» olduklarını ve «gizli bir örgütün» üyesi bulunduklarını iddia etme hakkını polise kim veriyor? Polis haklarında bir mahkeme kararı değil, henüz açılmış bir soruşturma bile bulunmayan beş işçi hakkında böyle hükümlere varma hakkını nereden buluyor.

Bütün bunlar, birisi öldürülen ve diğerleri yakalanarak işkenceye gönderilen beş işçi hakkındaki hükmün çoktan verilmiş olduğunu gösteriyor. Bu hüküm, 12 Mart kalıntısı karanlık güçler tarafından, MİT karargahlarında, işkence odalarında alınmıştır. Bu olay şunu da gösteriyor ki; faşist cinayetlerle, baskı ve saldırılarla ve kitle terörü yoluyla geliştirilen bir «asayiş planı» yürürlüktedir. En saldırgan faşist güçler çeşitli yollara başvurarak mevzileri adım adım kazanmak, halk üzerindeki faşist diktatörlüğü kat kat ağırlaştırmak için yeni bir atılım yapmak istiyorlar.

Zeytinburnu'nda bir devrimci öldürülmüş, iki devrimci yaralanmıştır. Katiller, MİT ajanları ve polistir. Açık açık işkence uygulanmaktadır. Sorumlular MİT teşkilatı ve polisin içindedir. MİT nedir? Bir yargı organı mıdır? Gözaltına alınanlar hakkında soruşturma yapmak MİT'in yetkisinde midir? Kafalarına çuval geçirilen gençler nereye götürülüyorlar? Bütün bunlar, 12 Mart'ın cinayet ve işkence kurumlarının, MİT'in, Kontr-gerillanın bugün de faaliyet halinde olduğunu göstermektedir. Yine devrimciler kurşunla-

nıyor. İşkenceler devam ediyor. Yine gazetelerde «gizli örgütlerle, anarşistlerle» ilgili manşetler yer alıyor

İstanbul Emniyet Müdürlüğü, radyoda yayınlattığı açıklamasında «öldürülen şahsın öğrencilikle ilgisi olmadığı anlaşılmıştır» diyor. Katiller, bu sayede cinayetlerine olan tepkiyi azaltabileceklerini sanıyorlar. Hiç merak etmesinler. Öldürülen öğrencilerin de, öldürülen işçilerin de katillerinden hesap sorulacaktır. Bütün yurtseverler, bütün ilericiler faşizme karşı seslerini, asıl şimdi yükseltmelidirler. Faşist cinayetler ve işkence, susarak protesto edilemez.

ANKARA DGB DAVASINDA YARGILANAN DEVRİMCİLERDEN ALTISI TAHLİYE EDİLDİ

Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesinde görülen, Ankara DGB davasına devam edildi. Duruşma sonunda tutuklu devrimcilerden Hasan Demiral, Sümer Erol Sarı, Ömer Akkerman, Ömer Faruk Erdil, Salih Kırtan ve Abdurrahim Kuloğlu tahliye oldular. DGB Başkanı Ali Develioğlu ile Sadi Büyüközden, Yalçın Dal ve Zeki Kırtan hâlâ tutuklular

Duruşmada devrimcilerin avukatı Haydar Güngör, sorgu safhasının henüz başlamadığını hatırlatarak sanıkların sorgularının alınması gerektiğini söyledi. Savcı Atilla Ülkü ise, devrimcilerin sorgu haklarını gaspetmeye çalıştı ve sorgu safhasının tamamlandığının varsayılmasını istedi. Daha sonra tahliye talebinde bulunan avukat Uğur Özer'i mahkeme başkanı Fahri Yücel, susturmak istedi.

Ankara DGB Başkanı Ali Develioğlu, tahliye talebinde bulunurken şunları söyledi:

«Bizi kanunsuz bir şekilde 5 aydır tutuklu bulunduran mahkemeniz, avukatlarımızın 5 dakika konuşmasına bile müsaade etmiyor. Geçen celse açıkladığımız gibi mahkemeniz iptal edilmiştir, kanunsuzdur. Bizleri yargılayamaz.

Zeki Kırtan ise, «Eğer bir mahkeme adil bir mahkeme olsaydı, suçsuz yurtseverleri değil, gençleri öldürmek için 'milli silah' kullandıklarını açıklayan bir siyasal parti başkanını buraya sanık olarak getirirdi.» dedi.

"KATİLLER CENAZE KALDIRAMAZ"

8 Ocak günü, Hacettepe Üniversitesi'nde polis kurşunlarıyla yaralanarak komaya giren Nuray Erenler, 13 Ocak gecesi öldü. Şehit devrimcinin cenazesini polis, Hacettepe Hastanesi'nden alarak, Ankara Tıp Fakültesi Hastanesi'ne götürdü. Hastanenin etrafını panzerle çeviren polis, devrimcilerin cenazeyi almalarına engel olmak istedi. Polisin bu kanunsuz tavrına karşı, hastanenin çevresinde toplanan halk, şehit devrimcinin ailesi ve devrimci gençler büyük tepki gösterdiler.

Bir genç şöyle diyordu: «Hepimiz ölsek de cenazeyi alacağız.» Bir başka genç ise polisin tehditlerine «İsterseniz hepimizi kırın yine mücadelemiz sürecektir» diye cevap verdi. Nuray Erenler'in ailesi, cenazeyi devrimcilerle beraber kaldırmak istiyordu. Şehit devrimcinin babası, «kızının cenazesini kaldırmasının en doğal hakkı olduğunu» söylediğinde polis tarafından hırpalandı ve tehdit edildi. Yine Nuray Erenler'in bir yakını polise karşı «katiller cenaze kaldıramaz» diye bağırıyordu. Devrimcilerin bütün çabalarına rağmen, polis cenazeyi kaçırdı.

Bu durumu protesto eden gençler, Cebeci Yurdu'nun bahçesinde bir forum düzenlediler. Okullar kapalı olduğu halde bu foruma 3000 kişi katıldı. Devrimci gençlik, polisin kanunsuzluklarına karşı büyük bir hınç duyuyor, faşist cinayet ve saldırılara karşı mücadele isteğini ortaya koyuyordu. AYÖD'ün revizyonist gençlik ağaları laf cambazlıklarına, provokasyon teorilerine başvurarak gençliğin mücadele azmini kırmak istediler. Şehit devrimcinin bir yakının «Nuray'ın vurulduğu yere kadar yürüyelim» önerisini örtbas etmeye çalıştırlar. Daha birkaç gün önce, Şükrü Bulut'un cenazesi için toplanan onbinlerce genci provokasyon teorileriyle dağıtan revizyonist gençlik ağaları, bu sefer de «ortada fazla kalabalık olmadığını» söylediler.

Gençlik kitlelerinin baskısıyla aynı gün öğleden sonra, Ulus'da binin üzerinde genç toplandı ve Kızılay'a doğru yürüyüşe geçti. Revizyonist gençlik ağaları, bu yürüyüşü defalarca engellemek istedi. Gençlik ağaları yürüyüşü dağıtmak için, kitlenin en önündeki devrimcilere saldırmaya yeltendiler. Fakat devrimcilerin ve gençlik kitlesinin kararlı tavrı karşısında hakettikleri dersi alarak gerilediler.

Bin kişiyle başlayan yürüyüşe, yol boyunca 4000 kişi katıldı. Hacettepe Üniversitesi'nde Nuray'ın vurulduğu yerde emperyalizme ve faşizme karşı mücadele andı içen gençler, yürüyüşe devam ederek Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne geldiler. Polis yürüyüşe saldırmaya cesaret edemedi. Gençliğin mücadelesini provokasyon teorileri ile bastırmak isteyen revizyonistlerin yüzü açığa çıktı.

BU DA GAMSIZ VATAN SATICISI

13 Ocak tarihli Son Havadis'te M. Emin Aytekin şöyle yazıyordu:

«Ekselans Kosigin'in ziyareti sürerken Türkiye'de artık bir kundak hareketinin eseri olduğu meydana çıkmış bulunan yer yer yangınların, protesto mahiyetine dikkatleri toplamak lazımdır. Hiç kuşkusuz bu yangınlar, Türk-Şovyet siyasi gelişmelerini sabote etmek maksadı ile Maocular tarafından çıkarılmıştır. Yakında bunun delillerinin ortaya konulacağını sanırız..

«Ne gam efendim, ne gam!

«Türkiye büyük komşusu Sovyetler Birliği ile dış ilişkilerini dostluk ve işbirliği seviyesinde devam ettirirken, kendi içerisinde yıkıcı beynelminel komünizm ile kıyasıya mücadele edecektir. Bunun çelişki neresinde?»

Bu satırlar, Amerikan işbirlikçilerinin yurdumuzun kapılarını nasıl aynı zamanda sosyal-emperyalistlere de açtıklarını gösteriyor. Rus sosyal-emperyalistlerine karşı da teslimiyetçi olan faşistler,» «Maocu» diye adlandırdıkları devrimcilere karşı hazırladıkları saldırı planlarını açığa vuruyorlar. Bu satırlar, revizyonistlerle işbirliği olan faşistlerin, her iki süper devlete de karşı çıkan devrimcileri nasıl ezmek istediklerini ortaya koyuyor.

Ey revizyonist sendika ağaları o kasalardaki paralar işçilerin aidatları değil mi?

DİSK'in başına çöreklenmiş olan revizyonist İbrahim Güzelce kliği bir yandan DİSK'i. sosyal - emperyalistlerin hizmetine sokmaya çalışırken, bir yandan da patronlarla işbirliği halinde işçi sınıfının mücadelesini bastırmaya ve işçilerin birliğini parçalamaya çalışmaktadır.

Bu sayımızda yayınladığımız genelge, revizyonistlerin hain yüzünü ortaya koymaktadır. Revizyonistler, «tam bir merkeziyetçilik» ve «disiplin» adı altında, işçi sınıfın ve işçi mücadelesini hegemonyaları altına almaya, köleleştirmeye ve böylece işçilerin sendikal örgütü DİSK'i sosyal-emperyalizmin arabasına bağlamaya çalışmaktadır. Onlar, işçilerin mücadelelerini bastırmaya çalışmakla yetinmiyorlar.

Aynı zamanda DİSK içindeki kardeş sendikaların kendi aralarındaki dayanışmasını da yok etmeye çalışıyorlar. Revizyonistler, «kasalar zayıflamasın» diyerek işçi dayanışmasını baltalamak istiyorlar. Son genelge bunun en açık örneğidir. Evet, revizyonist sendika ağaları, işçilerin mücadelesini değil, ancak kendi kasalarını ve efendilerinin menfaatini düşünürler. Revizyonistler, işçiler arasında bölünmeler ve menfaat ayrılıkları yaratmaya çalışarak işçi sınıfı üzerinde kendi hegemonyalarını daha rahatça kruabileceklerini hesaplamaktadırlar.

Bütün tabandaki ışçiler, bütün devrimci ve ilerici sendikacılar, DİSK'i İbrahim Güzelce kliğinin etkisinden kurtarmak için mücadele etmelidirler.

DİSK MERKEZ YÜRÜTME KURULU KARARI

Bazı üye sendikalarımız, örgütlenme, grev veya direniş nedeni ile DİSK'e başvurarak maddi yardım istemektedirler. Özellikle son zamanlarda bu gibi istekler artmış bulunmaktadır. DİSK bünyesindeki sendikaların bu isteklerinin hepsinin karşılanmasını beklemek olanağı yoktur, çünkü DİSK ve üyesi sendikalara, bütçelerini en geçerli ve yararlı yerlere sarfetme ilkesini titizlikle uygulamak durumundadırlar. Kaldı ki, bu gibi grev ve direniş olayları, zaman zaman, geçersiz nedenlere de dayanmaktadır.

Bu bakımdan, böyle hareket ve olaylardan önce DİSK'e muhakkak bilgi verilmeli ve DİSK'in görüşü alınmadan hareket edilmemelidir.

Bundan başka bu gibi durumlarda bazı üye sendikalarımız, DİSK'in haberi olmadan birbirleri ile ilişki kurmakta ve maddi yardım sağlama yollarını aramaktadırlar. Üye sendikalarımız DİSK'in haberi olmadan bu gibi girişimlerde de bulunmamalıdırlar. Gerçekten de DİSK böyle hallerde hesabını yaparken, yalnız kendi bütçesini ve parasal durumunu değil, DİSK'e üye sendikaların da bütçelerini düşünmek zorundadır. Burada hareket noktamız DİSK ve üye sendikalarımızın bir bütün olduğu gerçeğidir.

Sonuç olarak, diyebiliriz ki, yürütme Kurulumuz 23.10.1975 günü yaptığı toplantıda üye sendikaların, DİSK'e bilgi vermeden ve DİSK'in görüşünü almadan, grev ve benzeri eylemleri başlatmamaları ve kasalarını zayıflatacak biçimde birbirlerinden maddi yardım isteklerinde bulunmamaları gereğinin sendikalarımıza duyurulması oy birliği ile kararlatşırılmıştır.

Bilgilerinizi rica ederim.

İbrahim Güzelce
DİSK Genel Sekreteri
27.10.1975

İZMİR TÖB-DER KONGRESİNDE TSİP SOSYAL FAŞİSTLERİ DEVRİMCİLERE SALDIRDI

4 Ocak Pazar günü yapılan İzmir Töb-Der şube kongresinde, kongre divanının izniyle kitap ve dergi satan devrimcilere sosyal-faşistler saldırdılar. TSİP'li ve GSB'li (Genç Sosyalistler Birliği) sosyal-faşistler «burada Aydınlık ve Halkin Sesi satarsanız fena olur» şeklindeki tehditlerine boyun eğmeyen devrimcilere sopa, zincir, taş şiş ve şişelerle saldırıya geçtiler. Devrimci bir kadın işçi, hamile olduğu için TSİP İl Başkanı tarafından özellikle karnından tekmelendi. Sosyal-faşistler binanın duralit duvarlarını kırdılar. Kargaşalıktan istifade ederek devrimci kitap ve dergileri yırttılar ve çaldılar. Devrimcilerin kendilerini kararlılıkla savunması sonucu saldırganlar geriletildiler.

Sosyal-faşistlerin saldırısı ile ilgili olarak yayınladıkları bildirilerinde İzmır Mem-Der, Ege DGB, İzmir Devrimci İşçi Birliği, Şirinyer Halkevi, Şemikler Halk Birliği, Buca MMYOD, İz. DOD, GHİYOD ve Toprak-İş Sendikası şöyle diyorlar:

«Görüldüğü gibi onlar Hitlerci ve Amerikancı faşistler gibi halkın mücadelesinden korkuyorlar. Çünkü devrimci mücadele Sovyetler Birliği'nin de sosyal-emperyalist yüzünü ortaya seriyor. Onların yüzlerine geçirdikleri «sosyalizm» maskesi sahtedir.

TIR DÜŞTÜ REVİZYONİST GÖRÜNDÜ

İran'ın, geçiş ücreti ödememek için Avrupa ile olan ticaretinde Türkiye karayollarını kullanmayacağı haberleri duyulunca, revizyonistler buna mal bulmuş mağrıbi gibi sarıldılar. Revizyonistler İran'ın «Amerikan kuklalığı»ndan başladılar; bu devletin «kalleş» olduğuna varıncaya kadar her türlü iddiayı ortaya atarak, Türkiye'nin İran'la dostluğunu baltalamaya çalıştılar.

İran ve Türkiye arasında, iki ülkenin çıkarlarını ilgilendiren bir anlaşmazlık vardır. Bu anlaşmazlık, iki ülkenin temsilcileri arasındaki görüşmelerde ele alınmaktadır. İran kamyonlarını Türkiye'den geçirmeye karar verebilir veya vermez. Ama revizyonistlere ne olmuştur da bu meseleye böyle büyük bir hevesle eğilmektedirler? Onlar ne zamandan beri Türkiye'nin menfaatleriyle bu kadar ilgilenmektedirler?

İran ve Türkiye, iki üçüncü dünya ülkesidir. Bu iki ülkenin aralarındaki iktisadi ve ticari ilişkileri geliştirmeleri, Türkiye'nin de, İran'ın da yararınadır. İki yoksul ülke arasındaki ilişkilerin gelişmesi, bu ülkelerin süper devletlerden biraz olsun bağımsız davranabilmeleri için elverişli şartlar yaratmaktadır. İki ülkenin dostluğu. halkların yararına ve sosyal-emperyalistlerle Amerikan emperyalistlerinin zararınadır.

Revizyonistlerin, iki ülke arasındaki dostluğu vargüçleriyle baltalamaya çalışmalarının sebebi de, işte burada yatmaktadır. Revizyonistler, iki üçüncü dünya ülkesinin kendi aralarında birleşmelerini önleyerek, sosyal-emperyalist efendilerinin bu ülkelere daha kolay sızmalarını sağlamaya çalışmaktadırlar. Ayrıca, Türkiye ve İran arasındaki ilişkiler bozulduğu zaman, sosyal-emperyalistler kısa vadeli bazı menfaatler de elde ediyorlar. İran bu durumda, Bulgaristan'la ortak nakliyat kamyonları filosu kuruyor, ya da TIR kamyonlarını Sovyetler Birliği'nden geçirmek üzere anlaşmalar yapıyor. Sosyal-emperyalistlerin acentaları olan revizyonistlerin bütün çabaları da, işte bu gibi sonuçların doğmasına yardımcı olmaktır. Revizyonistlerin İran'ın «kötü» olduğu gerekçesiyle Türk-İran dostluğunu karalarken öte yandan Sovyet-İran ilişkilerinin gelişmesine alkış tutmaları, onların görevinin Sovyet hegemonyasına hizmet etmek olduğunu göstermiyor mu?

Başka bir nokta da şudur: TIR kamyonları meselesi ortaya çıkınca, tıpkı revizyonistler gibi esip gürleyen bir başkası da, Amerikancı faşist Türkeş oldu. İşin ilginç tarafı Türkeş, İran'ı ticaret ve kredi sözleşmelerini iptal edip Sovyetler Birliği ile anlaşma yapmakla tehdit etti!

Amerikancı faşistlerle revizyonistlerin çabaları aynı noktada düğümleniyor. Türkiye'nin üçüncü dünya ülkeleriyle olan dostluk ilişkilerini baltalamak ve yurdumuzu süper devletler karşısında yalnız bırakmak.

Aydın ENGİN

TIR düştü Şah göründü

MC çarşafladı. Bütün alâmetler ortada. MC alenen çarşafladı. Yamalı bohça, üç beş bağımsızın her an çekilebilecek oy payandası ile durabilen, tekelci sermayenin hem ...

Almanya'da Türkiyeli Devrimcilerin Duruşmaları Devam Ediyor

Ömer Özerturgut, devrimcileri 'terörist' olarak karalayan hakimi protesto etti

Almanya'nın Köln şehrinde yargılanan Türkiye'li devrimciler Ömer Özerturgut, Mustafa Tutkun, Hatice Yurttaş ve Yüksel Uğurlu'nun duruşmaları devam ediyor. Türkiye'li devrimcilerin yurtdışında çıkardıkları «Yıldız» dergisi, Aralık 1975 tarihli 18. sayısında «Köln Şehrindeki Yurtseverlerle Dayanışmamızı Güçlendirelim» çağrısında bulunuyor ve şunları yazıyor:

«Köln'de dört Türkiyeli yurtsevere karşı açılan mahkemeye devam edilmektedir. Hakim Samoskoey, Nazi hakim Freissler'in geleneğini sürdürerek, sanık yurtseverlere ve avukatlara terör uyguluyor. Onlara kendilerini savunmak için bile söz hakkı vermiyor. Buna rağmen konuşan yurtseverlere disiplin cezası yağdırıyor. Son olarak Mustafa Tutkun, hakimin faşist tutumunu teşhir ettiği için disiplin cezasına çarptırıldı.

«Teröre rağmen yurtseverler, Köln mahkemesinde kararlı bir şekilde halkın davasını savunuyorlar. **9 Aralık günkü duruşmada Ömer Özerturgut, hakimin 1973 Şubatında Filistin'de şehit olan Türkiye'li devrimcileri «terörist» olarak karalamasına şiddetle karşı çıktı ve onların Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi'nin birer neferi olan devrimciler olduğunu savundu. Türkiye İhtilalcı İşçi Köylü Partisinin anarşizmi ve terörizmi reddeden Marksist-Leninist bir parti olduğunu söyledi.**

«Köln'deki yurtseverlerin mahkemesi muhtemelen 1976 Ocak ortalarına kadar devam edecektir. Savcı ve hakimlerin delil ve şahitlerinin şimdiden iflas etmesine rağmen, Batı Almanya hakim sınıfları onları mahkum etmek için ellerinden geleni ardlarına koymuyorlar. Yurtseverler buna karşı çıkmalıdır. İmzalar toplamalı, yurtseverlerin serbest bırakılması için toplantılar düzenlemelidir. Tutuklu yurtseverlere mektup yazmalı ve onların duruşmalarını izlemelidirler.»

Bismilin Yukarısalat köylülerinin sesine kulak verelim

Diyarbakır'ın Bismil kazasının Yukarısalat köyündeyiz. Bu köy, ağa zulmünden kaçan, ağaya koyun veremediği veya karşı geldiği için 'sürülenlerin köyüdür. Bu köy, gece yattığı zaman evin açık kalan damından göğü seyreden, yıkıntılar arasında yaşayıp hastalanan yoksulların köyüdür. Onların, yüreklerinden yükselen ses, bütün Türkiye köylülerinin, toprağı ekip biçen, ama aç gezen yoksul köylülerin sesidir.

Yukarısalat köylülerinin ağalık düzenine duydukları hınç, onların karşı konmaz toprak özlemi, köylülerin toprak mücadelesini bastırmak isteyen TİP revizyonistlerine en iyi cevaptır. O cahil ve uykuda sanılan öfke dolu yoksul köylüler, masa başından ve haritalara bakarak köylülerin toprak diye bir meselesi olmadığını iddia eden revizyonist döneklere en kesin cevabı veriyorlar.

Revizyonistlerin iddiasına göre Türkiye'de köylülerin toprak talebi yoktur! Türkiye kapitalist bir ülkedir. Ağalıkla mücadele diye bir mesele yoktur. Çünkü revizyonistler, köylüleri ancak trenlerin restoran penceresinden gözlemişlerdir. Çünkü onlar, gece yarısı çoluk çocuklarıyla köyden kovulmanın, açlığa mahkum edilmenin ne olduğunu bilmezler. Onlar, ağa zulmünün ne demek olduğunu hiç görmemişlerdir. Onlar, olsa olsa ağa sofralarında «sosyalizm» gevezeliği yapmışlardır.

Köylülerin toprak talebi yokmuş. Ey revizyonist! Git de bunu Yukarısalat köylülerine, Beylikköprü köylülerine, Sarıbahçe köylülerine söyle... Söyle de eli nasırlı yoksul köylülerin seni nasıl kazma kürekle kovaladıklarını gör...

Türkiye köylüsü ortaçağın kahpe karanlıkları içinde, ağalık zulmü altında yaşamaktadır. Köylülerin toprak ağalığına karşı mücadelesini bastırmak isteyen ve toprak talebini örtbas etmeye çalışan revizyonistler, toprak ağalarının yardakçıları ve bu kara düzenin destekçileridir. Bu düzene kökten son verecek ve halkın demokratik Türkiyesini kuracak olan işçi ve köylü kitleleri, faşistlerle birlikte revizyonistleri de yere çalacaktır.

Yukarısalat köylülerinin anlattıkları bizlere şu gerçeği bir kere daha açık seçik bir şekilde gösteriyor. Demokrasinin özü köylü meselesidir. Köylüler toprağa ve hürriyete kavuşmadan, ülkede derebeyliğin kökü kazınmadan demokrasiyi gerçekleştirmek mümkün değildir. Demokrasi mücadelesini bir takım demokratik taleplerle kısıtlamaya ve onun özünü yok etmeye çalışan TİP revizyonistlerinin bu görüşleri mahkum edilmelidir. Bu revizyonist teoriler, bu düzenin en fazla acısını çeken işçi ve köylü kitlelerine değil, yine üst tabakaya, burjuvaziye bel bağlamaktadır. Oysa yoksul köylüler toprak için mücadeleye büyük bir istek duyuyorlar. Onlar, toprak için yanıp tutuşmaktadır. Onların toprak mücadelesine önderlik etmek devrimcilerin görevidir. Bu yüzden devrimciler olarak, demokratik devrimin özü olan toprak devrimi mücadelesine daha büyük bir şevkle sarılmalı, geniş köylü kitlelerine gitmeli, onları örgütlemeli ve mücadeleye sevketmeliyiz. Yoksul köylü kitlelerine sonuna kadar güvenmeliyiz.

Yukarısalat köylülerinin anlattıkları, toplumun en çok ezilen işçi ve yoksul köylü kitlelerinin, reformculuğa en az kapılan kitleler olduğunu göstermektedir. Onlar, bu işin reformla ve bu düzen için de olamayacağını açıkça ifade ediyorlar. Bu da bize, devrimin bel kemiğinin işçi ve yoksul köylü kitleleri olduğunu, esas onlara dayanmamız ve onları seferber etmemiz gerektiğini çok açık bir şekilde göstermektedir.

Yukarısalat köylülerinin anlattıkları, milli bağımsızlık mücadelesi ile halk devrimi mücadelesini birleştirmenin zorunluluğunu ortaya koymaktadır. Merkezi görevimiz olan milli bağımsızlık mücadelesi, ancak işçi ve köylü kitlelerine dayanarak ilerleyebilir. İşçi ve köylü kitlelerini seferber etmenin yolu ise milli bağımsızlıkla demokrasiyi birleştirmektir. Ancak, toprak ve hürriyet için harekete geçen yoksul köylü kitleleri, ancak demokratik haklarını elde etme yolunda seferber olan işçiler ve köylüler, vatanı emperyalist istilaya karşı sonuna kadar savunabilir ve ülkenin bağımsızlığı için mücadele eder. Topraksızlığa ve açlığa mahkum edildikleri sürece, köylülerin milli bağımsızlık mücadelesi yolunda mücadele arzuları söndürülmüş olacak ve bu da emperyalist süper devletlere yarayacaktır. Ayrıca, ancak işçi ve köylü kitleleri milli bağımsızlıkla yetinmeyecekler ve milli bağımsızlıkla sosyal kurtuluşu birbirine bağlayan itici güç görevini yerine getireceklerdir. İşçi ve köylü kitleleri, mücadelenin devrim yolunda ilerlemesinin temina tıdır.

Yukarısalat köylülerinin anlattıklarına kulak verelim. Onların gür sesi, bütün Türkiye köylülerinin ağalığa ve kara düzene karşı hıncını ortaya koyuyor. Biz, anlatılanların canlılığını bozmamak için Yukarısalat köylülerinin konuşmalarında ufak bazı düzeltmelerin dışında hiç bir değişiklik yapmıyoruz.

Bizim de... TOPR...

Yukarısalat köyü halkı, ağalar tarafından sürülen topraksız köylülerden, ağanın zulmünden kaçanlardan meydana geliyor. Köy meydanında çeşme gibi bir yerin duvarında şu sloganlar yazılı: «Yıkılsın ağalık, topraklar köylünün», «kahrolsun faşizm», «halklara özgürlük».

Köye girerken rasladığımız bir köylü bize şunları anlatıyor:

«Bizim köyün çoğu kaçak oluyor. Me sela Bismil'in Aludina köyünden gelip yerleşmiş beş altı aile var. Bunlar o köyde çok zulüm çekmişler. Bu köy es kiden ölmüş Şehmuz Aslan adlı ağanın köyüdür. Bu ağanın oğlu Muzaffer ağa mesela köylüye koyun getir diyor. Getirmezse, evini yükle koyden git diyor. Şayet gitmezse adamları vasıtasıyla dövdürüyor. Burda da Yedibelalar vardır. Bunların 40 bin dönüm toprağı vardır. Pınarlı köyün kuzey tarafından, hemen demiryolundan başlar, burdan çok ilerilere kadar gider toprakları. Geldiğiniz tarafta Salat çayı vardır. Derik köyü vardır. Saklantis vardır. Perişan vardır. Bu arazi o köylere kadar devam eder. Köylüler bu topraklardan bir hak iddia edemez. Köylülerin bir evlik yeri bile yoktur.

Çok kötü yerlerde, yıkıntılarda kalıyoruz. Bu evlerde yatmaktan bir çoğumuz hastayız. Evde yatsan, her taraftan gök yüzü görünüyor. Bazı aileler müracat ettiler. Çayın kışın kabaran yerinden yer verdiler, şimdi onu da geri aldılar. Köyün çoğunluğu ırgatlık yapar ağa tarlasında. Pamuk işine gideriz. Yövmiyemiz çok düşüktür. Yövmiye 25 liraya geliyor. Yemek kendimize ait. Soğan ekmek yiyoruz. Pamuk toplama kilo hesabı. Kilosu son günlerde 2 liraya çıktı. Daha önce, pamuğun bolluğunda elli kuruşaydı. Şimdi toplamak çok güç, hem az pamuk var, hem soğukta çok zor. Kazandığımız yine 20-25 lirayı geçmez. Günde 10-12 saat çalışıyoruz.

«Köyün bu tarafında, güneyinde Mardinli ağalar vardır. Hacı Bedirhan ve onun abisi vardır. Mardin'in Milli Selamet İl Başkanıdır bu. O da dört bin dönüm sürüyor. Şimdi köyün kuzeyi ağaların toprağı, köyün batısı ağaların toprağı, köyün kuzeydoğusu yine ağaların toprağı. Köylünün yüzde doksanı topraksızdır. Topraksız olanların bir kısım hayvanları vardır. Bu hayvan sahipleri de katiyen Salat çayını geçemez. Demiryolunu da geçemez. Ye dibelaların toprağıdır orası. Köylünün hayvanlarına sadece güneydoğuda az bir yer kalıyor.

«Bir de Mehmet Alacak adlı ağa var. Bunun Köprü'de de bir köyü vardır. Burada 30 bin dönüm toprağı vardır. Kendisi buralara pek gelmez. Kapısında çalıştırdığı nazır, eker, biçer, satar, zengin olur. Ağaya da büyük kâr sağlar.

«Bir de Niyazi bey vardır. Niyazi Fırat. Buranın kuzeydoğusundaki topraklara karışır. Hazinenin 15 bin dönüm toprağını gaspetmiştir. Fakat bu ağa ekini kaldırdıktan sonra saplarını katiyetle Yukarısalat köyülerine vermez.»

Daha sonra bu köylüyle birlikte köyün kahvesine girdik. Bizim geldiğimizi ve devrimci gazeteciler olduğumuzu duyan köylüler, kısa sürede kahvede toplandılar. Bizimle beraber gelen köylü, «bunlar gazetecidir, derdimizi dinleyecekler» dedi. Daha onun sözü bitmeden köylüler başladılar konuşmaya.

Orta yaşlı bir köylü büyük bir heyecanla anlatmaya başladı:

— Şimdi allahınızı severseniz bir harp olsa, her birimiz bu vatanda hizmet etmeye mecbur değil miyiz? Ha? Bu allahın yarattığı topraklar... Bu ağalar için mü yaratmış? Yoksa bu kul için mü yaratmış? Hepimiz bu topraktan. Herkesin bu topraklarda hakkı var yağu. Allah yaratmış bu toprakları... yani bu ağalığ bakımından mi yaratmış? Veyahut bütün kullara mi yaratmış? Şimdi bir sefer olsa, bir harp olsa, benim oğlum da gider. O ağanın oğlu bilhassa gidemez. Ha oğlum dicek mecburi hizmet yapılacak, vatanımız korunacak, kanımız çekilecek. Yani bu bizim toprağımızı korumağ için. Hani bizim toprağımız? Yook. Hani bizim toprağımız yok ki.

Burada bir başka köylü büyük bir hınç ve alayla atılıyor:

— He, namus içindir. Valla namus mamus lazım değil! Valla bizim bir şeye hakkımız yok.

— Valla bu namusi de boşatacaz. Acıdan. Biz onları beslemiyoruz daha. Binlerce Kıbrıs'ta kanımıza girdiler. Hani bu ölenlerin yüzden biri bile topraksız düşmüş. Bu köleliktir kölelik. Ağalara köleliktir.

— Biz bu Türkiye millette boğulmişiz a! Daha artık biz ne yapalım? Türkiye bizi istemiyor.

Burada söze karıştık ve şöyle dedik:

— Onlar bize toprak vermiyorlarsa biz kendimiz alalım!

— Veremez, veremez. Vermiyor, veremez!

— Ağaların bir iki tanesinin başını kesmeden valla kolay kolay veremez! Ne kanun var, ne nizam var. Hiç bir şey yok. Valla din para, iman para. O kadar.

— Yani bizim Diyarbakır velatlarından şimdi bir harp açılsa, tabi bizim, topyekun, çoluk çocuk ve herkes de bu harbe gitmek mecburuz de mi? Elimizde ağaç da olsa biz bu harbe gitmemize mecburuz. Ama bu toprak kime kalır. Yine Yedibelaya kalır. Ferman ağaya kalıyor. Yani ölüme çocuğumuzdan gene sebep olan gene kendi si. Bir avuç toprak yok. De hadi bun-

dimizin ilacı budur

AK ! TOPRAK !

lara bir çare bul. Çare bulmazsan ne yapmamıza mecburuz?

— E peki bunun sonu gelmez mi? diye soruyor bir köylü.

Başka biri şöyle diyor:

— Ben hiç inanmıyorum. Ne Demirel, ne Ecevit köylüye toprak vermez. Yalan.

— Ben de inanmıyorum. Hiç bir yerde köylüler toprağa kavuşamaz valla kavuşamaz.

Burada söze karışıp şöyle dedik:

— Ama bunun bir yolu var.

Bunun üzerine köylüler sordular:

— E biz bu yolu bilmiyoruz. Yolunu bize göster, bize göster. Hani yol?

Öteden AP'li muhtar söze karışıyor:

— Devlete karşı bir ayaklanma mı diyorsunuz?

Burada söze bir başka köylü karışıp şunları söylüyor:

— Evet biz daireye gidiyoruz. Memurlar bize yol gösteriyor. Gitin şikayet hakkını müracaat etin. Sonra toprak reformu, sonra size hızine malı verecek. Dilekçe veriyoruz. İki yüz üç yüz lira biz borcunan, çaketimizi satıyoruz veriyoruz. Sonra bir ağa iki bin verirse gene bu iş istop ediyor.

— Hatta evinden telefonla konuşuyor.

— Yani bu Demirel, Acevit, Selamet bize arazi mi verecek? Yok bize vermez. Bize gandırıyorlar. Ne Acevit bize veriyor. Ne Süleyman Demirel bize veriyor. Ne ötekiler.

Şöyle bir örnek veriyoruz:

— Dergimizde daha önce yazmıştı. Polatlının Beylikköprü köylülerinin mü cadesini. Orada köylülere hazine arazisinin kiraya verilmediğini.

— Vermez vallah vermez.

Bu arada bir zengin köylü durumunda olan Muhtar yeniden söze karıştı:

— Devletlerin topraklan hani hürriyetlerine kavuştuklarını işitmedim. Biz toprak vermiyor diye isyan yapsak devletimizi küçülteceğiz.

Burada yeniden köylüler konuşmaya başlıyorlar:

— Hökümat bir bakımdan haksızdır. Neden diyelim. Bu fukaraları kendi içinden temizlesin. Yani arazisi olmayanlar denize atılsın. O zaman kendi kendilerine dünya onlara kalsın. Ben bunlardan başka bir hak istemiyorum. Yağu biz böyle istiyoruz. Böyle istiyoruz.

— Bütün çalışanları, topraksızları de nize atınca onlar kimleri çalıştıracak?

— E artık dünya ondan kalsın. Zaten dünya ondandır. Yedi köyü yiyen a damlardandır. Ve bilhassa sekiz köy Ferman ağa farz eylemişim. Şimdi kaç köy var onun elinde. Bir şahıstı o. Ben oniki nüfusum. Şimdi ben ölsem, yani mezarlık kazma yerimiz yoktur. Allah beni de yaratmış onu da yaratmış. Bunlar neden ileri geliyor? Hökümat onun hökümatıdır da ondan. Hökümat madem öyle bütün bölgesindeki fakiri çıkarsın dışarı. Veya denize atsınlar.

— Bir kere araması lâzımdır yahu. Bu hökümet mi be, bu hökümet mi?

— Bunu beceremezse ne biçim bir hökümettir, ne biçim bir hökümettir. Biz hökümette hiç tesir edemeyiz.

— Bu, ağalara Başbakandır. Türkiye'de rüşvet müşvet kalktı mı, ağa mağa da kalkıyı. A budur mesele.

— Açız açız açız... Ben şimdi 12 nüfusum, 14 nüfusum. Şimdi ağa beni çağırıyor. Onun dediğini yapmazsam beni köyden kovacak. Bu kış zamanda. Çolik çocik aç kalır. Biz nereye gidebilir?

— Toplanın gitin devlete. Kendinize bir yer bulun gitin şehire. Biz ağa yaptık oni.

— Ağa dedi, bir arsa 10 bin lira. Şehirde bir arsa mesela on bin lira. Benim yiyecek ekmek yoktu. Ben nerde arsa alacam.

— Öyleyse gitin devlete müracat edin.

— Ha şuna bak! Biz devlete müracat ediyor, devlet de bize kazık atıyor. Yağu ben kendim gittim. İstida verdim kendisine. Ve bilhassa valiye. Ben daha kapıdan varmadan, herif telefon etmiş kendisine, falan adam filan köyden gelecek. Bunların evraklarını itelesin diyor bak. Ben gittim, savcı beyinen konuştum. Savcı bey benim bir dilekçem vardı. Şu zamanda bi dilekçe bilhassa valiye vermiş oluyordum. Benim dilekçem senden gelmiştir. Yok oğlum! İkinci sefer gittim. Üçüncü sefer gittim. Ha şimdi ben nereye gidebilirim. Eyağını, elini bütün bağlamışlar. Bir çare yok ha! Hepsi yolları kap lamışlar. Kim ki, insan bir kör olsa nereye gidebilir. Fıkaralar da kör olmuştur. Karakola gidiyor haksizdir. Savcıya gidiyor haksızdır. Valiye gidiyorsun haksız, tapuya gidiyorsun haksız.

— Devlet devlet olsa toprak verir.

Burada Muhtar yine söze karıştı.

— Valla biz köylüyüz. Toprak tabi şart. Fakat sade ve sade topraklan memleket kalkınmaz. Kuru topraklan birşey olmaz. Sulu olması lâzımdır.

Bir köylü atıldı gerilerden:

— Susiz de olsa biz raziyiz, susiz de olsa biz raziyiz. Ama susiz de olsa bizim elimize düşmez. Sulu nedir? Su siz de olsa biz raziyiz.

Muhtar şöyle cevap veriyor:

— Bizim hükümetimizin bir suçu yoktur. Bazı karaktersiz insanlar memur olmuş, rüşvet yiyor. Başbakanımızın ne hatası olur bundan.

Bir köylü muhtara cevap veriyor:

— Başbakan Amerika'dan rüşvet yiyor değil mi?

— Vallah Süleyman Demirel Amerika'dan rüşvet yiyor. Namussuzum rüşvet yiyor.

Burada bir köylü muhtara şöyle soruyor:

— Memlekette demokrasi olduğuna inanıyor musun?

Burada köylüler aralarında Kürtçe olarak konuşuyorlar. Muhtar köylüye şöyle cevap veriyor:

— Demokrasiye inanmamış olsaydık hiç yoktan var olmazdık. Tabii fakirimiz çoktur. Gene de iyiyiz yani.

Bir köylü muhtarı gösterip şöyle diyor:

— Valla koca bir nahiyede dört tane evi var onun. O memnundur hayatından. Hepimiz hayatımızdan vazgeçmişiz. O kendi üzerine diyor. Fakat gene bizi yakıyor burda.

— Tabii onun arazisi var.

— 30 kişi evsiz var mesela burada. Fakir fukara kirada. Günde ya bir par ça ekmek eline düşer, bir parça soğan ya düşmez. Sürüsü de çociği var. Muh tara rica ediyoruz. Aha burası boştur. Bir arsa bize ver ya parayla ya parasız. Bize verse hiç olmazsa bir kuş gibi yuva yapacağız. Sana şikayet ediyoruz. Şikayetimiz para etmiyor. Sen diyorsun ben hayatımdan memnunum. Kim hayatından memnunsa parmağını kaldırın bakalım!

Bütün köylüler bağırıyorlar:

— Kimse hayatından memnun değildir.

— Şimdi bir odam olsa köy içinde gezerim. Burda on kişi hayatından memnundur. Üç yüz kişi memun değildir.

— O da arazi sahipleri. Memnun olan arazi sahibi onlar.

— Sen şimdi kendi evine gideceksin, soba başında rahat rahat oturursan. Pirinçle, etle yiyeceksin. Ben şimdi eve giderim. Teze elim yetişemiyor. Tak tak... kimdir? Benim benim dam kirasını istiyorum... E nereye giteyim. Çalışma yok bi şey yok. Ben acım, dam kirasını sana nerde veriyim?

— Nerden vereceksin? Vallah benim de çoluk çocuk perişandır ha...

— Benim evin her tarafı açıktır. Her gün de bir adam toktora gidiyo. Benim oğlum Diyarbakır'a toktora gitti. Aha şimdi parasız geldim. Yol parasi de borcettim. O kadar Türkçe bilmiyorum. Türkçe bilseydim çok anlata caktım.

— Ben bu köye geldim kiralığa. Vallah hiç bir şeyim yoktur. Oraya buraya borcediyorum.

Burada köylülerden izin isteyip ayrıldık. Giderken konuştuklarını aynen yazacağımızı, bunun bir sakıncası olup olmadığını sorduk. Hepsi şöyle dediler:

— Vallah bizi şikayet de etseler biz gene memnun oluruz. İsterse bizi sürgün etsin, Suriyeye.

Giderken Muhtara da şunları söyledik:

— Bizim derdimiz halkın derdidir. Biz halkın dediğini gazetemizde yayınlıyoruz. Halkın Sesi devrimci bir gazetedir. İsterse ağalar Halkın Sesi'ne bas kı yapsınlar. İsterse yazarlarını hapse attırsınlar. Biz gene halkın dediklerini ve dertlerini yazarız.

Muhtar ise şöyle dedi:

— Ben sağ kolu çok severim. Bu köyde sağcılığı himaye ederim.

Bir köylü ise şöyle dedi:

— Muhtar sağcı, biz solcuyuz.

Bir başka köylü yüksek sesle şunları söyledi:

— Şimdi bir hasta, bir hasta doktora gidiyo. İlâç almaya gidiyo. İlâç olmazsa bu hasta düzelmez. Bizim hastalığımızın ilâcı da budur. TOPRAK! TOPRAK!

BEŞ USTAYI OKU

REVİZYONİST ve TROÇKİST KİTAP ve FİKİRLERLE MÜCADELE ET!

Dimitrov'u önümüzdeki görevler açısından okuyalım

Komünist Enternasyonal'in büyük önderi Georgi Dimitrov'un 19 önemli yazısı, Aydınlık Yayınları tarafından yayınlandı. «SAVAŞA VE FAŞİZME KARŞI BİRLEŞİK CEPHE» adını taşıyan bu kitap, şimdiye kadar Ser, Yücel, Ma-Ya ve May yayınevlerinin çıkarmış oldukları «Faşizme Karşı Birleşik Cephe» derlemelerinden ve Temel Yayınları'nın üç ciltlik «Dimitrov: Seçme Eserler»inden sonra, okuyucuya sunulan altıncı önemli Dimitrov çevirisini teşkil ediyor. Niçin yeni bir Dimitrov derlemesi? Ve niçin yalnız «faşizme karşı» değil, «savaşa ve faşizme karşı» birleşik cephe? Aydınlık Yayınları'nın bu kitaba koyduğu ad, bu yazıları şimdi yeniden yayınlamanın ve dikkatle okumanın gereğini de ortaya koymaktadır.

Ülkemizde Dimitrov'un yazıları ve Komünist Enternasyonal'in diğer temel belgeleri, şimdiye kadar yalnız Türkiye içinde faşizme karşı mücadele ve anti-faşist birleşik cephe görevleri açısından incelendi. Oysa bu bakış açısı, özellikle bugün yeterli değildir. Dimitrov için faşizm, uluslararası bir olgudur. Faşizmin kalesini, Almanya'nın oluşturması, bir tesadüf müydü? Bir yanda devrim etkenlerinin yükselmesi, Alman işçi sınıfının uyanışı, Lenin'in ve daha sonra Stalin'in sosyalist Sovyetler Birliği'nin varlığı... Öte yanda, Amerikan, İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin elindeki nüfuz alanlarını ele geçirmek ihtirası... Alman tekelci burjuvazisinin en gerici kesimleri, işte bu durum karşısında faşizme yöneldiler. Hitlerci diktatörlük tekelci burjuvazinin yalnız devrimi ezmek ihtiyacına değil, aynı zamanda yeni bir emperyalist paylaşım savaşı için hazırlanmak, Alman halkını bu kanlı emellerini gerçekleştirmek için kullanmak ihtiyacına da cevap veriyordu. Bu nedenle Komünist Enternasyonal «faşizmin savaş demek olduğunu» ilân etti ve bütün dünya halklarını iki emperyalist blok (Amerikan, İngiliz, Fransız emperyalistleriyle Alman, İtalyan, Japon emperyalistleri) arasındaki hegemonya mücadelesinin doğurduğu savaş tehlikesine karşı uyardı. Komünist Enternasyonal, yalnız faşizme karşı mücadele ile savaşa karşı mücadeleyi sıkı sıkıya birleştirmekle yetinmedi. Savaşa karşı mücadelenin ayrıntılı taktiklerini de tespit etti. Komünist Enternasyonal, 1930'lardan itibaren yükselen emperyalizmin Alman emperyalizmi ve müttefikleri olduğunu, yeniden paylaşım talebinin onlardan geldiğini ve bu yüzden savaş tehlikesinin kaynağının onlar olduğunu gösterdi. Komünist Enternasyonal, bütün dünya halklarını faşist saldırganlara karşı birlikte mücadele etmeye çağırdı ve diğer emperyalistlerin Hitler'i «yatıştırma» siyasetlerini de şiddetle mahkum etti. Komünist Enternasyonal'in faşizme ve savaş tehlikesine karşı mücadele siyaseti, temel güç olarak emekçi yığınlara dayanmak ve aynı zamanda emperyalistler arasındaki en küçük ayrılıktan yararlanmak suretiyle, baş düşman olan faşist kampa karşı **dünya çapında** en geniş birleşik cephenin kurulmasını içeriyordu.

Günümüzde de dünya gericiliğinin temel dayanakları olan iki süper devlet ABD ve Sovyetler Birliği arasındaki hegemonya mücadelesi gitgide şiddetlenmektedir. Bugün yükselen ve mevcut nüfuz alanlarının kendi lehine olarak değiştirilmesini talep eden emperyalizm, Sovyet sosyal-emperyalizmidir. Bu nedenle o, savaş tehlikesinin esas kaynağı ve dünya halklarının iki baş düşmanından daha tehlikeli olanıdır. Sosyal - emperyalizm dünyayı yeniden paylaşmak için çılgınca silahlanmakta; 1970'lerin başından bu yana ABD'ye karşı askerî üstünlüğü ve siyasî insiyatifi adım adım ele geçirmektedir. Lenin'in belirttiği gibi, kuvvet dengesi değiştiğinde yeniden paylaşımın emperyalist savaştan başka bir yolla gerçekleşmesi mümkün değildir; dünya halkları iki süper devleti yıkmadığı sürece yeni bir dünya savaşı kaçınılmazdır ve savaş tehlikesi her geçen gün artmaktadır. Sovyet sosyal - emperyalistlerinin «barış», «yumuşama» ve «silahsızlanma» lâflarını ağzından düşürmemesinin nedeni, halkların ve emperyalist rakiplerinin uyanıklığını köreltmektir. Diğer ülkelerin burjuvazisinin yaydığı «barış» hayallerinin temelinde ise, tıpkı İkinci Dünya Savaşından önceki İngiliz ve Fransız yöneticileri gibi onların da savaştan korkmaları ve sosyal - emperyalizme karşı teslimiyetçi ya da «yatıştırıcı» olmaları yatmaktadır. Oysa emperyalist savaşı önlemenin yolu devekuşu gibi kafayı kuma gömmek ve «savaşın çıkamayacağına» kendi kendini inandırmak olmadığı gibi, «barış» ninnileriyle emperyalistleri saldırganlıktan «vazgeçirmeye» kalkışmak da değildir. Emperyalistler kuvvetten başka şeyden anlamazlar ve dünya halkları saldırganları geriletmek istiyorlarsa, her şeyden önce savaşa karşı hazırlıklı bulunmalı, ülkelerini savunmaya hazırlanmalı, iki süper devlete ve özellikle Sovyet sosyal - emperyalizmine karşı kararlılıkla mücadele etmelidirler. Böyle bir mücadeleye de, ancak proletarya önderlik edebilir. Çünkü sadece proletarya, Lenin'in öğrettiği gibi eğer devrim savaşı önleyemezse savaşın devrime yol açacağını kavramakta, bu yüzden savaştan korkmamakta ve hegemonyacıları «yatıştırmayı» reddetmektedir. Dimitrov'un Hitler ve Mussolini faşistlerine karşı taktikler konusunda söylediği hemen her şey, özünde bugün Sovyet sosyal - emperyalistlerine karşı mücadele açısından geçerlidir.

En temel mesele ise, «emperyalist barışın sürekliliği» konusundaki boş hayalleri bir yana bırakmaktır. Bugün birçok devrimci, savaş tehlikesinin lâfını ediyor, ama davranışlarıyla ya bu tehlikenin ciddiyetini kavramadıklarını, ya da kaderci bir teslimiyet içinde olduklarını gösteriyorlar. Dimitrov'u örnek alarak biz de bugün, süper devletlerin hegemonyacılığının savaş demek olduğunu kavramalıyız. Devrimciler yeni bir dünya savaşına karşı milyonlarca halkı uyandırmak ve seferber etmek için, her şeyden önce «barışçı gelişme» hayallerini yıkmalıdırlar. Bunun için de Dimitrov'u savaşa karşı mücadele açısından ciddiyetle okumalıyız.

Aydınlık Yayınları'nın sunduğu Dimitrov çevirisi şimdiye kadar yayınlanan diğer çevirilerden gerek içerik, gerekse dil bakımından oldukça farklıdır. Ser, Ma-ya, May ve Yücel yayınevlerinin derlemelerinde, Bulgaristan'da revizyonizmin iktidara gelmesinden sonra yayınlanan Dimitrov metinleri esas alınmıştır. Bulgar revizyonistleri bu metinlerden dünya proletaryasının o yıllardaki büyük önderi Stalin'in adını ve çok önemli sözlerinin hepsini, ayrıca Stalin'in önderliğindeki SSCB ile ilgili bölümleri çıkarmış olduklarından, söz konusu dört Türkçe çeviri de bu bölümleri içermemektedir.

Bu, Kremlin'deki yeni çarların sadık hizmetkarı Bulgar revizyonistlerinin karşı-devrimci tabiatını gözler önüne sermektedir. Ayrıca bu dört yayınevinin derlemelerine esas teşkil eden «Ali Özer» imzalı çeviride önemli tahrifatlar da mevcuttur. Örneğin «komünist» ya da «Komünist Partisi» sözleri «sosyalist» ya da «Sosyalist Partisi» olarak değiştirilmiş; «işçi sınıfı» ya da «proletarya» kelimeleri «emekçi sınıfı» olarak tarif edilmiş; «Komünist Enternasyonal» denen her yerde «Üçüncü Enternasyonal» deyimine yer verilmiştir.

Yücel Yayınevi'nin tutumu ise, böyle bir hatayı da aşar niteliktedir. Bu yayınevi, Bulgar revizyonistlerinin Stalin'i tarihten silmeye yeltenen tahrifatlarıyla da yetinmemiş, Troçki'nin proletaryaya ihanetini de örtbas etmeye girişmiştir. Yücel Yayınevi'nin yayınladığı Dimitrov çevirisinde, Dimitrov'un Troçki'yi, Troçkizmi ve Dördüncü Enternasyonal'i şiddetle eleştiren cümleleri ya tamamen çıkarılmış, ya da tanınmaz hale getirilmiştir. Örneğin «Troçkist» yerine «sekter» demek gibi.

Aydınlık Yayınları'nın çıkardığı kitap, Dimitrov'un sözkonusu yazılarının tam, eksiksiz ve tahrifsiz, düzgün bir Türkçeyle yapılmış çevirilerini içermektedir. Kitap, Dimitrov'un fikirlerini ve Komünist Enternasyonal'in çizgisini anlaşılır hale getirmekte, önümüzdeki görevlere dünya proletaryasının son derece zengin geçmiş tecrübeleri açısından bakmamızı sağlamaktadır.

Mustafa Suphi ve yoldaşlarını anıyoruz

MUSTAFA SUPHİ VE YOLDAŞLARINI ANIYORUZ

TÜRKİYE PROLETARYASININ BÜYÜK ÖNDERİ MUSTAFA SUPHİ VE 14 YOLDAŞI 55 YIL ÖNCE TÜRKİYE BURJUVAZİSİ TARAFINDAN ŞEHİT EDİLDİLER.

MUSTAFA SUPHİ'NİN DEVRİMCİ RUHU VE ONUN LENİNİST FİKİRLERİ BUGÜN DE TÜRKİYE PROLETARYASINA YOL GÖSTERİYOR. ONUN DEVRİMCİ ANISI KALPLERİMİZDE GÖMÜLÜDÜR.

MUSTAFA SUPHİ'NİN GÖSTERDİĞİ YOLDAN İLERLEMEK İKİ SÜPER DEVLETE KARŞI ÜLKEMİZİN MİLLİ BAĞIMSIZLIĞI İÇİN MÜCADELE ETMEKLE MÜMKÜNDÜR.

MUSTAFA SUPHİ'NİN GÖSTERDİĞİ YOLDAN İLERLEMEK, EMPERYALİST SAVAŞ AĞALIĞINA KARŞI DURMAK VE İKİ SÜPER DEVLET ARASINDA ÇIKACAK BİR DÜNYA SAVAŞINA KARŞI HAZIRLANMAK VE HALKI BÖYLE BİR SAVAŞA KARŞI SEFERBER ETMEKLE MÜMKÜNDÜR.

MUSTAFA SUPHİ'NİN YOLUNDAN İLERLEMEK, ÜLKEMİZ ÜZERİNDE HEGEMONYA MÜCADELESİ VEREN İKİ SÜPER DEVLETTEN BİRİNİN VEYA HER İKİSİNİN MUHTEMEL BİR İSTİLASINA KARŞI YURT SAVUNMASINA HAZIRLANMAKLA MÜMKÜNDÜR. ÖZELLİKLE ÜLKEMİZİ İSTİLA ETMEYE HAZIRLANAN SOSYAL-EMPERYALİSTLERİN GERÇEK NİYETLERİNİ AÇIĞA ÇIKARTMAKLA MÜMKÜNDÜR.

«Halkın önderi olan ihtilâlci proletarya teşkilâtlanmasının engellenemiyeceğini, Türkiye Komünistleri 50 yıl önce de haykırmışlardı. Ne garip tesadüftür ki, ifade verdiğim bugünlerden tam 52 yıl önce, 28-29 Ocak 1921'de Mustafa Suphi ve on dört yoldaşı, Türkiye burjuvazisi tarafından Karadeniz'de hunharca katledilmişlerdi. 52 yıl sonra bugün burada görülen dâvâ, Mustafa Suphi ve yoldaşlarının dâvâsının her türlü zulme rağmen yaşadığını göstermiyor mu?»

— DOĞU PERİNÇEK,
T.İ.İ.K.P. Dâvâsında,
1 Şubat 1973 günü
Ankara 3 No.lu Sıkıyönetim Mahkemesinde
verdiği sorgu'dan.

Efendilik taslamanın kaçınılmaz sonucu

JAPONYA SOVYET HEGEMONYACILIĞINI REDDETTİ

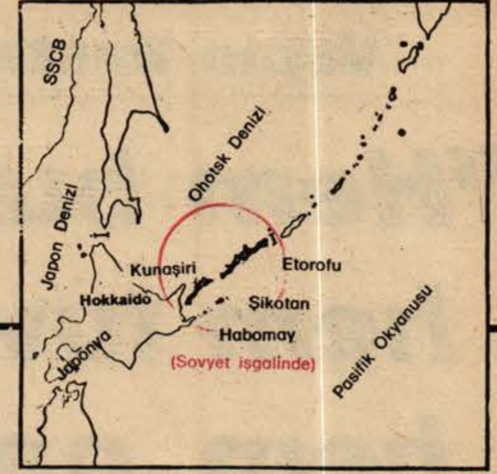
Son iki hafta içinde dünya, diplomatik ilişkilerde eşine az rastlanır bir kaba kuvvet uygulamasına sahne oldu. Çin Halk Cumhuriyeti ile Japonya arasında bir barış ve dostluk anlaşması imzalanacağına dair haberlerin yoğunlaşması üzerine, Sovyet Dışişleri Bakanı Gromiko, 8-9 Ocak tarihlerinde alelacele Japonya'ya gitti. Gromiko Tokyo'da Japon hükümetinden, Çin ile imzalanacak anlaşmada «hegemon yacılığa karşı mücadele» konusunda herhangi bir maddenin yer almamasını talep etti. Sovyet Dışişleri Bakanı bununla da yetinmeyerek, Japonya'nın Sovyetler Birliği ile derhal bir «iyi komşuluk ve işbirliği» anlaşması imzalamasını; ayrıca Sovyetlerin bir «Asya kollektif güvenlik sistemi» kurulması yolundaki önerisini Japonya'nın desteklemesini istedi. Japonya ise Sovyetler Birliği ile ikili bir anlaşma imzalamanın ön şartı olarak, İkinci Dünya Savaşından beri Sovyet işgali altında bulunan dört Japon adasının kendisine geri verilmesi gerektiğini belirtti. Gromiko bu talebi reddetti. Bunun üzerine Japon hükümeti, adalar geri verilinceye kadar Sovyetlerle hiç bir anlaşma imzalamıyacağını, sözümona «Asya kollektif güvenlik sistemine» ise kesinlikle katılmayacağını açıkladı ve Çin ile barış anlaşmasının imza lanması hazırlıklarını yoğunlaştırdı. Gromiko ise bir basın toplantısı yapıp, bu anlaşmanın imzalanması halinde Sovyetler Birliği'nin Japonya ile ilişkilerini «yeniden gözden geçireceğini» söyledi, Japonya'yı açıkça tehdit etti ve gerisin geri ül kesine döndü.

Dilimizde, «yarası olan gocunur» diye bir söz vardır. Bütün dünyada hegemonya peşinde koşan Sovyetler Birliği, «hegemonyacılığa karşı mücadele» lafını her gördüğü yerde derhal kendi üzerine alınıyor. Sosyal-emperyalistlerin «hegemonyacılığa karşı mücadele» sözlerine gösterdikleri tepki, Abdülhamit'in «burun», «yıldız», «saray», «sakal» ve hele hele «hürriyet» sözlerini yasaklamasını hatırlatmıyor mu?

Sovyet revizyonistleri daha geçenlerde, Angola'da izledikleri siyaseti eleştirmenin «Sovyet dış politikasının önemli ilkelerini engellemek ve böylelikle politikamıza karışmak» olduğunu öne sürüyorlardı. (İzvestiya'daki Vikenti Matveyev imzalı yazıdan naklen, «Yeni Ortam», 26 Aralık 1975) Başka bir deyişle, Sovyetler dünyanın her yerinde diledikleri cinayeti işleyebilirler ve hiç kim se bir şey diyemez; ama Sovyetlerin başka ülkelerin dış siyasetlerini değiştirmek için açıkça baskı uygulamaları tamamen meşru bir şey dir! Sosyal-emperyalistlerin Japonya'ya karşı takındıkları tavır, «iyi komşuluk» tan ne anladıklarını, Asya ülkelerinin güvenliğini tehdit edenin kim olduğunu da gözler önüne sermektedir. İşin daha da garip yanı, Moskova'nın bütün bunları yaptıktan sonra bir de tutup, Çin'i «Japonya ile Sovyetler Birliği arasında bir anlaşmazlık yaratmaya çalışmakla» suçlamasıdır! «Sosyal-emperyalistler, bütün dünyada kendilerine karşı gitgide artan tepkiden hep Çin'i sorumlu görmektedirler. Ama nedense, başka ülkelerin topraklarını gaspetmemek, başka ülkelere baskı ve zorbalık uygulamaktan vazgeçmek hiç akıllarına gelmiyor. Japon halkı gibi bütün Asya ve bütün dünya halkları da Sovyet hegemonyacılığını mutlaka reddedecektir.

Sovyet sosyal-emperyalistleri, Japonya'nın dört kuzey adasını İkinci Dünya Savaşının bitiminden 31 yıl sonra hâlâ işgal altında bulunduruyor ve geri vermeyi reddediyorlar. Moskova, kendi topraklarını geri istediği için Japon halkını «intikamcı», «şoven» ve «provokatör» olmakla suçluyor. Gromiko, birbiri peşisıra makaleler yazarak, Japonya'nın adaları geri istemesinin «iki ülke arasındaki ilişkilerin gelişmesini suni olarak engellediğini» iddia ediyor. Bütün bu yaygaranın nedeni, sosyal-emperyalistlerin Soya, Çugaru ve Çuşima Boğazlarını denetim altına alıp Pasifik Okyanusu'na serbestçe açılabilmek için bu adalarda büyük askeri üsler kurmuş, önemli gemi, uçak ve asker yığınakları yapmış olmalarıdır.

11 ve 20 Kasım 1975 tarihlerinde Sovyet savaş gemileri iki Japon balıkçı gemisini bu adalar civarında «Sovyet karasularına girdikleri» gerekçesiyle batırmış, dört Japon gemicisini öldürmüşlerdir. Sovyet hükümeti Japonya'nın bu olayla ilgili notasına ancak bir ay sonra verdiği cevapta, kendi cinayetinden Japonya'yı sorumlu tutmak küstahlığını göstermiştir. Kunaşiri, Etorofu, Şikotan ve Habomay adaları yüzyıllardan beri Japon toprağıdır ve Çarlık Rusyası dahi 1855'te Japonya ile imzaladığı Şimoda Anlaşmasında bu gerçeği kabul etmiştir. Sosyal-emperyalistlerin tutumu, onların eski çarlardan da daha aç gözlü toprak ilhakçıları olduklarını göstermektedir.

ÇİN DIŞİŞLERİ BAKANI ÇİAO KUAN-HUA'NIN SÖZLERİ

«Sovyet önderliği, sözde bir 'Asya kollektif güvenlik sistemi'nin özlemi içindedir. Onların söylediğine göre, Avrupa Güvenlik Konferansı başarıyla sonuçlandıktan sonra, biz Asya ülkeleri de onu örnek almalıymışız! Ne kadar parlak bir fikir!... Avrupa Güvenlik Konferansında onaylanan 'mevcut sınırların çiğnenmezliği' ilkesine gelince, bunun Asya'da anlamı ne olabilir? Yoksa Sovyetler Birliği, bazı Asya ülkelerinin topraklarını işgal altında bulundurmasını bizim meşru kabul etmemizi ve aynı zamanda 1971'de yaptığı gibi, bir Asya ülkesinin bir diğer Asya ülkesinin mevcut sınırlarını çiğnemesini destekleme hakkını kendinde görmesine izin vermemizi mi istiyor?»

(Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda 26 Eylül 1975'te yaptığı konuşmadan; «Aydınlık», sayı 57, Kasım 1975, s. 21)

ÇİN-JAPONYA DOSTLUK DERNEĞİ BAŞKANI HİSAO KURODA'NIN SÖZLERİ

«Eğer Sovyetler Birliği ne şimdi ne de gelecekte hegemonyacılık, sömürgecilik ve emperyalizm uygulamıyorsa ve uygulamıyacaksa, (1972 tarihli) Çin-Japon Ortak Bildirisi'ndeki hegemonyacılığa karşı mücadele maddesinin sözkonusu dostluk anlaşmasında da yer almasından niçin bu kadar ürkmektedir? Bu, Sovyetler Birliği'nin hegemonyacı olduğunu ve gelecekte de öyle olmaya devam edeceğini göstermektedir!»

Süper devletlerin Angola'daki cinayetleri cezasız kalmayacaktır

Afrika Birliği Örgütü, Angola konusunda ikiye bölündü. Etyopya'nın başkenti Addis Ababa'da yapılan toplantı öncesinde ve toplantı sırasında, gerek Sovyet sosyal-emperyalistleri ve gerekse Amerikan emperyalistleri kendi menfaatlerini hakim kılmak için Afrika ülkelerine her türlü baskıyı uyguladılar, onları tehdit ettiler, «yardım» vaat ettiler, «havuç ve değnek» siyaseti güttüler. Süper devletler Afrika ülkelerini, bir kısmı FNLA ve UNİTA'yı, bir kısmı ise MPLA'yı destekleyen iki kampa ayırma çabalarında geçici bir başarı sağladılar. Özellikle Sovyet sosyal-emperyalistlerinin hırsı doymak bilmiyor. Üçüncü Dünyanın birliğine daima düşman olan Kremlin'deki yeni çarlar, Afrika Birliği Örgütü'nün bölünmesini derinleştirmek için, üzerinde biraz nüfuz sağladıkları her Afrika ülkesini A.B.Ö.'den ayrılıp başka bir örgüt kurmaya zorluyorlar. Öte yandan Angola'daki müdahalelerini daha da yoğunlaştırıyorlar. Havana'dan Angola'ya habire Küba askeri naklediyor, kendi hegemonyaları uğrunda Angola'da dövüştürdükleri bu sömürge ordusunun mevcudunu 6 binden 9 bine, 9 binden 15 bine çıkarıyorlar. Luanda'da bir MİG uçağı montaj fabrikası kuruyor, bu uçaklara Kübalı pilotlar yerleştirip Angola halkını katletmede kullanıyorlar. Bütün bu faaliyetleri Sovyet «danışman»ları, Sovyet «uzman»ları, Sovyet «teknisyen»leri yönetiyor.

Sovyet sosyal-emperyalizminin Angola'daki cinayetlerinin suç ortağı Fidel Kastro, Angola'daki iç savaşı 1936-1938 yıllarının İspanya İç Savaşıyla karşılaştırıyor. Evet, bugün iki süper devlet arasındaki hegemonya mücadelesi, yer yer ABD ile Sovyetler Birliği'nin ayrı tarafları harekte geçirdiği bölgesel savaşlara dönüşmektedir. Tıpkı İkinci Dünya Savaşından önceki İspanya İç Savaşı gibi bu savaşlar da, yeni bir dünya savaşının yaklaşmasının habercisidirler. Ama Sovyetler Birliği'nin bu savaşlarda oynadığı rol, İspanya İç Savaşında oynadığı rolden tamamen farklıdır. 1936-1938'de Stalin'in Sovyetler Birliği, dünya halklarının o zamanki baş düşmanı olan Hitler faşizminin müdahalesine karşı İspanya halkına yardım etti. Bugün Brejnev'in Sovyetler Birliği ise, yükselen ve yeniden paylaşım talep eden süper devlet olarak, Angola'daki esas müdahaleci güçtür, Angola halkının uğradığı felaketin esas sorumlusudur. 1936-1938 İspanyasındaki ünlü Alman «Kondor Lejyonu»nu, Hitler ve Mussolini askerlerinin, Messerşmit ve Fiat uçaklarının rolünü, bugün Angola'da esas olarak Sovyet «danışman»ları, Küba askerleri, MİG uçakları oynamaktadır.

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin başlattığı ve derhal ABD emperyalistlerinin de katıldığı bu vahşi müdahale, Afrika ve bütün dünya halklarının gitgide artan tepkisini doğurmaktadır. Son A.B.Ö. toplantısından sonra Zambiya devlet başkanı Kenneth Kaunda şöyle diyordu: «Afrika'nın kaderi, Afrika'nın ellerinin arasından kaymaktadır. ... Kararlar Moskova ve Vaşington'dan alınmaktadır.» Bu sözler, Üçüncü Dünya'da esas gelişen akımın bağımsızlık özlemi olduğunu bir kere daha göstermektedir. Mao Zedung'un dediği gibi, «Sovyet revizyonizmi ile Amerikan emperyalizmi elele vererek öyle kötülükler, öyle alçaklıklar yapmışlardır ki, dünyanın devrimci halkları onları asla cezasız bırakmayacaktır.» Özellikle Afrika halkları, Sovyetler Birliği'nin astığı «sosyalizm» yaftasını alaşağı edecek kendi emperyalist menfaatleri uğruna bir yılda 150 bin Angolalının öldürülmesinin baş sorumlusu olan bu eli kanlı caniyi ergeç yere çalacaklardır.

Vatan Hastanesi işçileri diyor ki: 2

"Hem bulaşıkçıyız, hem tuvaletçi hem paspasçı"

Halkın Sesi muhabirinin, 25 Aralık 1975 gününden beri direnişte bulunan İstanbul özel Vatan Hastanesi işçileriyle 13 Ocak 1976 günü yaptığı röportajın ikinci ve son bölümünü okuyucularımıza sunuyoruz.

Vatan Hastanesi hastane değil. Sözümona «doktor» yaftası asmış bir avuç işini bilir kodamanın ticarethanesi. Hastanede yatakların büyük çoğunluğu 400-500 lira. Geceliği 680 lira olanlar da var. Bir doğum ücreti 7000, basit bir ameliyat 10.000 lira. İşçiler, **«Doktorlar hastalara bir kere gelip bakarlarsa on kere bakmazlar»** diyorlar. **«Hele halktan insanlar, Anadoludan gelenler olursa hiç yüz vermezler. Biraz sosyetik, dişli müşteri olursa o başka. Onlara da paralarını alıncaya kadar...»**

Hastaları böylesine insafsızca sömüren hastane yöneticileri, direnişteki işçileri sözümona «hastalara düşman» gibi göstermeye çalışıyorlar. Çünkü aslında onların hastalardan para sızdırması, işçileri köle gibi çalıştırmaları sayesinde mümkün oluyor. Vatan Hastanesinde yetersiz sayıda personel, düşük ücretlerle günde 10-12 saat çalıştırılıyor ve her işe koşmaya zorlanıyor. Kadın işçiler, **«İki senedir hem bulaşıkçıyız, hem hastabakıcı, hem tuvaletçi, hem de paspasçı»** diyorlar. **«Bin lira para alıyoruz. Her türlü işi yaptırıyorlar, bir de nankörlük ediyorlar. Adımız hastabakıcı. Gece başhemşire diye bir şey dikerler başımıza. Bir dakika oturmak yok. Gece cam sildir. Gece kapı sildir. Bir dakika otursan, 'ne oturuyorsun, bura oturmak yeri mi efendim, bura çalışmak yeri' diye bağırırlar. Sekiz saat mesaidir. Biz 10-12 saat çalışıyoruz. Bilhassa gece o kadar yüksekte cam sildiriyorlar. İnsanın başı dönse gittin. Can güvenliği diye bir şey yok.»** Diğer bazı işçiler, patronların az sayıda işçiyi çok çalıştırma şeklindeki uygulaması yüzünden bazan tam yemek dağıtırken küvet değiştirmek zorunda kaldıklarını, kadın işçilerin erkek hastaların altını değiştirmesi ve temizlemesi gerektiğini, hastaların da buna çok kızdıklarını anlatıyorlar. Bir diğer kadın işçi ise, kalp hastası olmasına rağmen iki yıldır boğaz tokluğuna ütücülük yaptığını; birinci yıl günde 12 saat, şimdi ise 14 saat çalıştığını ve fazla mesai ücreti verilmediğini söylüyor. 22 bin lira tutan fazla mesai ücretlerini almak için başvurduğunda, işten atılma tehdidiyle dilekçesini geri almaya zorlamışlar. Sendika baştemsilcisi Ali Rıza Kiper şöyle diyor: **«İşveren ayda en az 1 milyon 200 bin lira para kazanıyor. Net olarak. Biz işçiler 103 bin lira para istediğimiz zaman bunu çok görüyor. Bu işverenin esas gayesi, sendika hakkımızı kaldırmaktır.»**

Bir işçi, direnişin durumunu ve önlerindeki meseleleri şöyle tahlil ediyor:

«Bunlar köylüyü, işçiyi şöyle belliyor : 'Bunların kafası çalışmıyor ve çalışamaz. Bunların her birisi saftır. Biz bunları zulüm içinde tutarız. Baskı yapabiliriz. Sendika haklarını ellerinden alabiliriz.' Bunların şöyle iki amacı vardı: Birincisi, bunlar 90 ortak varlar. Bunların içersinde dört tane büyük ortak var : Başhekim, Zahit bey, Muzaffer hanım, Reyhan hanım. Bunlar hastanenin büyük para yatırmış patronları. Birinci amaçları şu : 'Biz, hastane zarar ediyor diyelim. Hastaneyi bir 15-20 gün kapatalım. Bu ufak ortakları aramızdan silelim. Parasını verelim. Kâr sadece bize kalsın.' İkinci amaçları ise şu: 'İşçileri işe aldırmayalım, hastaneyi kapatıyoruz diye. Bu işçiler dağılsın. Bunların canı yanar. Dolayısıyla sendikadan canları yanar, sendika bunlara bakamayınca. Sendika hakkını ellerinden alırız. Bu sendikayı yokederiz. Bunları istediğimiz şekilde, istediğimiz paraya çalıştırabiliriz.' Ama bu amaçlarından hiç birine ulaşamıyacaklar. Bu işçiler aldanmıyorlar hiç bir şeye. Hiç bir surette topluluğu sendikadan dağıtamayacaklar. Ufak ortaklar da duruma uyanmıştır. Bu ortaklar büyüklere, 'asıl siz hastaneyi bize verin' diyorlar. 'Biz işçinin istediği parayı vereceğiz, hastaneyi açacağız'.»

Bir diğer işçi, geçmiş tecrübelerini şöyle özetliyor:

«Giden sene gene aynı toplu sözleşme olmuştu. Burada sendika, işçilere aldığı zammı güvensizlik için de almıştı. Yani işçilere bel bağlamayarak. Yani 'işçiler bir toplum yapamaz; işte ben bu kadar anlaşma yaparım' gibicesine. Yani bunlardan (patronlardan) gıpına gıpına almak durumuna geçmişti. Fakat biz bunun örneğini verdik, iki ay evvel. Arkadaşlarımızdan iki tanesini nahak yere işten attılar. Biz de bunların tekrar işe alınması için direnişe geçtik. İşverenler de mecbur kaldılar arkadaşlarımızı işe döndürmeye. O zaman sendika bize tamamen güvendi, inandı. Biz de sendikamızı yaşatacağız, yaşatmak için elimizden geleni yapacağız.»

Vatan Hastanesi işçileri, SSK işçilerinin mücadelesi hakkında da şunları söylüyorlar:

«Bir işçi hiç bir zaman memur sayılmaz. Benim bildiğim memur, masa başında kalemi defteriyle uğraşır. SSK hastanelerindeki arkadaşlar, icabında affedersiniz hastaların altlarına küvet koyuyorlar, tuvalet temizliyorlar, paspas yapıyorlar, çöpçülük yapıyorlar... Memurlar aynen köle gibidir üstelik. Ne verilirse onu alır. Aynen köle gibidirler. Memurların da hiç bir hakkı yoktur. Zaten bunlar kanunları hazırlarken memurların, işçilerin fikirlerini almıyorlar. Çünkü kanunlar patronlara hizmet ediyor. Fikirlerini alsalar bile nasıl olsa uygulamayacaklar. Bu da ayrı tabiî.»

«Ben şuna kanaat ediyorum ki, paspas yapan bir arkadaş memur olamaz. Zaten bu MC hükümeti işçiyi memur yapıyor ki onun sendika hakkını elinden alsın diye. İkincisi, işçiye fazla bir para ödememek gayesini güderek ne yapıyor, onu memur yapıyor. VE BU İŞÇİLERİN HİÇ KİMSESİ YOK BELLİYOR, BU MC HÜKÜMETİ. MC Hükümeti şöyle belliyor ki, 'ben bir avuç azınlık sömürücünün kuvvetiyle devamlı başta durabilirim, hiç kimse bana güç kuvvet yetiştiremez.' Fakat hiç zannetmem ki böyle bir şey uzayıp gitsin. SSK'daki işçiler haklarına sahip çıkacaklardır. Bu baskılara boyun eğmeyeceklerdir. Biz dışarı atıldıktan bir gün sonra, burada polislere viski içirdiler. Çeşitli sigaralar aldı işveren. Çeşitli hediyeler aldı. 'Ben bu polisleri beslerim de tutunabilirim' gibicesine. Polis fakiri, işçiyi tutmuyor. Nerde zengin, yemek-içmek, onu tutuyor. Fakiri tutmaz, imkânsız.»

Bir diğer işçi karışıyor söze:

«Polis diyorsun. Polis zaten çalışana yaran olmadığı zaman, çalıştırana yaran olur. Bu anda kozlar onların elinde. İstediği gibi insanları sömürebilmek için, polisi de, jandarmayı da, her şeyini de çalışanların üzerine saldırtmak için elinden geleni yapıyor. Zaten onlar hep çalıştıranlara hizmet ediyor.»

Bir kadın işçi şöyle bağırıyor aradan:

«Biz burada sadece 80 kişi değiliz. Bizim ailelerimiz var. Yakınlarımız var. Bizim gibi direnen işçiler var. 10 milyon, belki 20 milyon emekçi var. Birimizin davası hepimizin davasıdır.»

«400 binden çok işçi, şu anda huzursuz durumda. Ama ben öyle inanıyorum ki işçi sınıfı uyanmıştır, bilinçlenmiştir. Bu haklı mücadelesinden vazgeçmeyecektir. Zafer işçi sınıfının olacaktır eninde sonunda.»

CEYHAN'IN SARIBAHÇE KÖYLÜLERİ «BİZ EKİNİMİZİ KALDIRMAZSAK, AĞALAR DA KALDIRAMAZ»

Dergimizin 38. sayısında, Ceyhan'ın Sarıbahçe köylülerinin ağaların topraklarını işgal ettiklerini bildirmiştik. Ceyhan kaymakamlığı köylülerin ektiği 200 dönüme yakın araziyi, «ihtilafın büyümemesi» gerekçesiyle ağalarla hazine arasındaki dava sonuçlanıncaya kadar Mal Müdürlüğüne teslim etme kararı aldı. Kaymakamlığın bu kararı üzerine, köylüler adına Ahmet Akar, Duran Dulum, Tahir Baykuş, Erol Evsen ve Mehmet Gündüz Adana valiliğine baş vurarak kararın bozulmasını talep ettiler. Köylülerin toprakları geri vermemesi ve ağaların zorbalığına boyun eğmemeleri üzerine kaymakamlık, toprakları köylülerin ellerinden almaya kalkıştı.

Basına bir açıklama yapan Toprak-İş Sendikası Ankara temsilcisi Ömer Faruk Ciravoğlu, şunları söyledi:

«Kaymakamlığın kararındaki çelişki ve kanunsuzluk açıkça ortadadır. Kaymakam, ağaların elinde bulunan, hazinenin malı olan ve 60 parsel olarak gösterilen 1200 dönümden fazla arazi söz konusu olunca «arazi ihtilaflıdır, durum mahkemeye intikal etmiştir, ben bir şey yapamam» demekte ve ağaların bu arazileri senelerce ekip biçmelerine seyirci kalmaktadır. Öte yandan aynı parsel üzerinde köylüler 200 dönüm yer ekince derhal araziye el koyma kararı almaktadır. Madem ki bu arazinin bütünü ihtilaflıdır ve kaymakam «durum mahkemeye intikal ettiği için bir şey yapamayacağını» söylemektedir, bu gerekçe köylülerin ektiği 200 dönüm için de geçerlidir. Kaymakamın tedbir almaya yetkisi yoktur.

«Kaymakamın «ihtilafı engelleme» gerekçesi de samimi değildir. Karardan sonra kaymakamlığa giden köylüler, «ekinlerin ne olacağını» sorduklarında kaymakamın «Size kim hazine arazisini ekin dedi? Bu iş burada biter. Tarlaya giderseniz karşınızda jandarmayı bulursunuz» cevabı ile karşılaşmışlardır. Kaymakamın «ihtilafın engellenmesi» dediği şeyin, köylünün jandarma ve ağa tehdidi ile elindeki ekinin alınması demek olduğu, gün gibi ortaya çıkmıyor mu?»

Köylülerin avukatı ise şunları belirtmiştir:

«Hazineye ait olan 5000 dönümden fazla olan araziye ağalar, 1960 senesinde bu arazinin içersinde 2 dönümlük bir tapuları olduğunu belirterek itiraz ediyorlar. İş mahkemeye intikal ediyor. Mahkeme bu güne kadar geliyor. Davanın ne zaman biteceği belli değil. Ağalar bu yolla 5000 dönüm araziyi ekip biçiyorlar Dava 1960'da başladığı halde ılk celsesi 8 yıl sonra yapılıyor. Tarlayı keşif 8 sene sürüyor.»

Kaymakamın «mahkeme sonuçlanmadan bir şey yapamam» dediği dava, 15 senedir devam eden, ne zaman biteceği belli olmayan bu davadır.

Ceyhan'da yayınlanan ve ağaların menfaatlerinin savunuculuğunu yapan «Yeni Ses» isimli gazete, köylüler hakkında yalan haberler yazarak mücadelelerini durdurmaya çalışmaktadır. Gazete, köylülerin «toprak tevzi komisyonundan» toprak alıp bunları sattıklarını ve sonra da Andırınların topraklarını işgal ettiklerini yazıyor. Gazete tarafından «üç gün önce 70 dönümlük toprağını satmakla itham edilen Tahir Baykuş. «Bizim köyde toprak tevzii bir defa, o da 1945'de oldu. Ben o zaman daha dünyada yoktum. Şimdi bir tek karış arazim yoktur. Baştan aşağı yalan» diyor.

Ne ağaların baskısı, ne kaymakamın kanunsuz davranışları, ne de ağaların yaydığı iftiralar, Sarıbahçe köylülerinin mücadelesini bölemiyor. İlk defa 1951 yılında mücadeleye atılan köylüler, ekinlerini ağalara vermemek için dişe dış bir mücadele yürütüyorlar. Köylüler, **«Biz ekinlerimizi korumakta haklıyız. Kaymakamın kararı haksızdır. Hepimiz topraksız ve yoksuluz. Bu ekinden başka hiç bir şeyimiz yok. Onu da ağalara kaldırtmayacağız. Biz ekinimizi kaldırmazsak, ağalar da kaldıramaz. Bizim davamız civar köylülere örnek oluyor. Hepsinin gözü burada. Biz de mutlaka başaracağız»** diyorlar ve topraklarını beklemeye devam ediyorlar.

İZMİR VE EGE'DE «FAŞİZME VE REVİZYONİZME KARŞI DEMOKRASİ» KAMPANYASI

Toprak-İş Sendikası, İzmir Devrimci İşçi Birliği, Ödemiş Halk Birliği, Karşıyaka Şemikler Halk Birliği, Memurlar Derneği İzmir Şubesi, Ege Devrimci Gençler Birliği ve Şirinyer Halkevi İzmir ve Ege'de «Faşizme ve Revizyonizme Karşı Demokrasi» adlı bir kampanya başlattıklarını açıklıyor ve yayınladıkları bildiride şöyle diyorlar:

«Faşizmi ve revizyonizmi yıkacak tek güç halkımızın kararlı mücadelesidir. Faşist saldırıları geriletmenin ve halk düşmanı yeni tertipleri önlemenin de tek yolu budur. Kampanyamız bildiriler, afişler, açık oturumlar, çeşitli semtlerde yapılan toplantılar ve eylemlerle sürdürülecektir. Kampanyanın başarıyla yürütülebilmesi için halkımızın desteğine ihtiyacımız vardır. Bu amaçla bir de bağış kampanyası açıyoruz. Demokrasi mücadelesini güçlendirmek için halkımızı bağışta bulunmaya çağırıyoruz.»

Aynı kuruluşlar basına yaptıkları açıklamada şunu belirtmişlerdir:

«Bütün yurtsever ve demokrat kitle örgütlerini, hukuk kuruluşlarını, kişi ve grupları açtığımız bu kampanyanın ilk parçasını teşkil eden köylülerimizin deyişiyle «halkı yargılama mahkemeleri» olan ve varlığına kendi hakimlerinin bazılarının bile karşı çıktığı Devlet Güvenlik Mahkemelerinin kapatılması çalışmalarına bütün güçleriyle katılmaya çağırıyoruz.»

Öte yandan bize mektup yazan İzmir'li devrimciler, kampanyanın ilk günü halktan toplam 1210 lira toplandığını anlatıyorlar ve şöyle diyorlar:

«Arkadaşlar kahvelere giriyorlar. Bir arkadaş bir yere çıkıp kampanyanın amaçlarını halka anlatıyor. Halk bazı yerlerde konuşmaları alkışlarla karşılıyor. Kahveciler televizyonları kapatarak konuşmacı arkadaşlara yardımcı oluyorlar. Kampanyayı diğer devrimci kuruluşlar da desteklemektedirler. Kampanya boyunca yapılanların eleştirisi için sık sık kitle toplantıları düzenleyeceğiz.»

«ÇARDAK KAYMAKAMINI PROTESTO EDİYORUZ»

Toprak-İş Sendikası, 26-27 Aralık günleri Denizli'nin İnceler ve Söğüt köylerinde sendikayı tanıtmak için bir toplantı yapmayı kararlaştırmış, ancak bütün kanunî gerekler yerine getirildiği halde Çardak kaymakamı toplantıyı yasaklamıştır. Toprak-İş Sendikası ve İnceler köylüleri yayınladıkları 126 imzalı basın bildirisinde şöyle diyorlar:

«Aşağıda imzası bulunan biz Denizli İnceler köylüleri, senelerdir en basit kanuni haklarımızdan yoksun olarak, toprak beylerinin ağır baskı ve sömürüsü altında çalışmaktayız. Yoksulluk, işsizlik, pahalılık altında ezilmekteyiz.

«Bizi, bu ağır baskı ve sömürüye karşı birleştirmek, ekonomik ve demokratik haklarımızı elde etmek için kurulmuş olan Toprak-İş Sendikasını, toplantı yapması için köyümüze çağırdık. Toplantının bütün kanuni formaliteleri yerine getirildi. Fakat bizim uyanışımızdan korkuya düşen Çardak kaymakamı Ümit Oltulu, sendikamızın bu toplantısına kanunsuz olarak engel oldu. Toplantının yapılacağı kahvenin sahibine, kahveyi kapatacağı tehdidinde bulundu.

«Çardak kaymakamının şahsında bütün faşist baskıları protesto eder, hiç bir faşist baskının uyanışımızı durduramayacağını açıklarız.»

TARSUS YUVAM TUĞLA İŞÇİLERİ BASKILARI PROTESTO İÇİN YÜRÜDÜ

Tarsus Yuvam Tuğla işçileri, beş arkadaşlarının ve iki sendikacının tutuklanmasını ve faşist baskıları protesto için bir yürüyüş düzenlediler. Yuvam Tuğla fabrikasında altmış kadar işçi çalışmaktadır. Erkekler 29-30 lira, kadınlar 25-27 lira yevmiye alıyorlar. İşçiler, işgüvenliğinden yoksun, sigortasız, günde sekiz saattan fazla çalıştırılıyorlar. Üstelik, patron ve ustabaşılar işçilere sürekli küfrediyorlar. Fabrika CHP'li Belediye Başkanı Ali Haydar Eyüboğlu ve kardeşi Ziya Eyüboğlu'na ait.

İşçiler sendikalaşmaya başlayınca patron bir işçiyi işten attı. Diğer işçiler arkadaşlarının işe alınması için direnişe geçtiler. İki sendikacı ve beş işçi, direnişi kışkırttıkları gerekçesiyle tutuklandılar. Patron işçilerin üzerine jandarmayı saldırttı. **«Katil İktidar», «Kahrolsun Faşistler», «Halkçılar Nerede», «Sendika Hakkımız Söke Söke Alırız», «İş, Toprak, Hürriyet - Faşizme Nihayet»** ve **«Ne Amerika, Ne Rusya, Bağımsız Türkiye»** yürüyüşün başlıca sloganları oldu.

Yürüyüş sırasında polis işçilerin etrafını kordon altına aldı ve halkın yürüyüşe katılmasını engellemeye çalıştı Buna rağmen halk, işçilerin mücadelesini destekledi. Yürüyüş sırasında aralarında Toprak-İş Sendikası Tarsus temsilcisi İsmail Durna'nın da bulunduğu 6 kişi gözaltına alındı.

BASINA AÇIKLAMA

19 Ocak 1976 Pazartesi günü, Kasımpaşa Halk Dayanışma Birliği polis tarafından aranmış ve dernekte bulunan üyeler kanunsuz olarak gözaltına alınmıştır. Olay basına ve TRT'ye dernekte silah ve yasak yayın bulunduğu şeklinde yansıtılmıştır. Ayrıca derneğin 200 tl.sı da götürülmüştür.

Kasımpaşa Halk Dayanışma Birliği yönetim kurulu yaptığı bir açıklamada şöyle demiştir: «Olay tamamiyle kasıtlı olarak yanlış bir şekilde kamuoyuna yansıtılmıştır. Onların yasak yayın diye göstermek istedikleri kesinlikle yasak olmayan, Aziz Nesin, Yaşar Kemal ve Maksim Gorki gibi yazarların kitaplarıdır. Aralarında tek bir yasak kitap yoktu. Ayrıca dernekte silah bulunduğu şeklindeki iddia tamamiyle asılsızdır.

Bu sadece ve sadece olayları istedikleri yöne kanalize etmek, faşist emellerini gerçekleştirebilmek için kasıtlı olarak yayılmaktadır.

Bütün bu kanunsuz baskılar derneğimizi yıldıramıyacaktır.

Kasımpaşa Halk Dayanışma Birliği
a. Orhan Benli

Doğan Lastik İşçileri Yazıyor:

FABRİKAMIZ UYANDI

6/1/1976 günü Doğan Lastik fabrikasında patrona karşı direniş başlamıştır. İşçiler direnişe hâlâ devam etmektedirler, hakkımız alınana kadar da devam edeceklerdir.

Doğan Lastik Fabrikasında patronun yaptığı haksızlıklar, tüm işçi arkadaşları patrona karşı mücadeleye sürüklemiştir. Patron işçilere karşı eziciliğini, sömürücülüğünü diğer patronlar gibi bir defa daha ortaya koymuştur. Sendikayla yapmış olduğu toplu sözleşmeyi hiçe sayarak kendi çıkarlarına göre hareket etmiştir.

Lastik-İş Sendikası yöneticilerinin patronla işçi adına yapmış oldukları toplu sözleşme gereğince, avansların en geç ayın 20'sinde, aylıkların ise en geç ayın 5'inde ödenmesi lazımdır. Senede çift ikramiye, elbise ve ayakkabı verilmesi sözleşmeye konmuştu. Patron bütün bunların hiç birini yerine getirmemiştir. Doğan Lastik işçileri bu ezilişe, bu sömürüye, bu haksızlığa karşı direnişe geçmişlerdir.

Lastik-İş sendikası yöneticileri ise, patronun işçiye yaptığı namussuzluğu gayet iyi bildikleri halde işçi direnişini kanunsuzlukla nitelemişlerdir. Onlar, işçilerin haklı mücadelesini desteklemeyeceklerini söylemiş, mücadeleyi kırmak istemişlerdir. 10 gündür devam eden mücadelemiz sendikanın hiç bir desteği olmadan sürüyor. Biz de kendi gücümüze, halkımızın desteğine güveniyoruz. Devrimcilerin ve gerçekten işçiden yana olan kuruluşların yardımlarını bekliyoruz.

Patron hilelere başvurarak direnişimizi kırmaya çalışıyor. O, içerde direnen 30 kadar arkadaşımızın yolunu kestikleri yalanını söyleyerek, arkadaşlarımıza karakolda baskı yaptırmıştır. Biz bu gibi girişimleri lanetler, bu gibi girişimlerden yılmayacağımızı belirtiriz.

Biz Doğan Lastik işçileri diyoruz ki:

Hak verilmez alınır. Sonuna kadar direnip patrondan hakkımızı fitil fitil alacağız.

Biz, bizi ezen patronların faşist iktidarının, iki büyük sömürgeci devlet olan Amerika ve Rusya tarafından desteklendiğini biliyoruz. Bu yüzden bizim mücademiz aynı zamanda, Amerika, Rusya ve onların uşaklarına karşı verilen bir mücadeledir.

Tüm Doğan Lastik İşçileri Adına
Niyazi Çarpar

YURDUMUZDAKİ BÜTÜN YABANCI ÜSLERE DERHAL EL KONULMALIDIR

Sovyet sosyal-emperyalistleri, **25 Ocak-6 Şubat tarihleri arasında Kafkasya** ve Kuzey **Karadeniz bölgesinde yapacakları büyük askeri manevraları, Türkiye'ye ve diğer komşularına karşı bir baskı ve tehdit aracı olarak kullanmaya devam ediyorlar.** Helsinki Konferansı'ndan bu yana Orta Avrupa'da düzenledikleri büyük manevraları kimseye haber vermeyen Sovyetler, ilk defa bu manevralar için Bulgaristan, Yugoslavya, Romanya, **Türkiye ve Yunanistan'ı gözlemci yollamaya** dâvet ettiler. Kimi yazarlar bu tutumu, sözümona «barış» ve «yumuşama»nın güçlenmesinin bir kanıtı olarak görüyor, ülkemizin içinde bulunduğu uluslararası durumu toz pembe gösteriyorlar. Tam tersine bu olay, sosyal-emperyalistlerin bir çeşit büyük geçit resmi düzenleyip askeri güçleriyle küçük ülkelere gözdağı verme, özellikle Türkiye ve Yunanistan yöneticilerini etki altına alma çabalarının bir ifadesidir.

Öte yandan Sovyetlerin bu tertipleri, ABD emperyalistlerinin de Türkiye üzerindeki siyasi ve askeri baskılarını yoğunlaştırmalarına yol açmıştır. Türkiye'deki ABD üslerinin faaliyeti, 26 Temmuz 1975 tarihli hükümet kararıyla, şeklen de olsa durdurulmuştu. Şimdi ABD emperyalistleri bu kararın bütün kısıtlamalarını ortadan kaldırmak için binbir dereden su getiriyorlar. NATO kuvvetleri başkomutanı Amerikalı general Haig, 16.1.1976 tarihli «Milliyet» gazetesinde yayınlanan demecinde, özellikle Sinop, Karamürsel ve Diyarbakır radar üslerinin «NATO'ya hizmet ettiğini», bu üslerin ABD personeli tarafından kurulmuş ve işletiliyor olmasının ABD'nin üstün teknolojik düzeyinin bir sonucu olduğunu ve ABD'nin müttefiklerine yaptığı teknik bir katkıyı ifade ettiğini öne sürüyor. Haig'in yakın vadeli amacı, sözkonusu Sovyet manevralarının bu üslerden izlenmesini sağlamaktır. Ancak o, «bu üslerin Türk toprakları üzerindeki varlığı Türk egemenliğinin garantisidir» diyerek, üslerin NATO çıkarları doğrultusundaki faaliyetlerini uzun vadede de sürdürmelerini talep ediyor. Haig'in demecinde «yumuşamanın yanlış anlaşıldığından», bunun ABD'nin müttefikleriyle ilişkilerini yalnız bırakması anlamına gelemeyeceğinden dem vurması Amerikan emperyalistlerinin pençelerini ülkemizden kendiliklerinden çekmeyeceklerini göstermektedir.

HAKİM SINIFLARIN MİLLÎ İHANET SİYASETİ

MC iktidarının her iki taraftan gelen bu baskılar karşısındaki tutumu ise ibret vericidir. Hükümet, Sovyetler Birliği'nin çağrısını «olumlu» karşıladığını, manevralara iki gözlemci yollayacağını açıklamıştır. Öte yandan aynı hükümet, yurdumuzdaki ABD üslerinin faaliyetinin devam etmediğini öne sürerken, «NATO hava savunması yer kuşağı»na ve «erken uyarma sistemi»ne bağlı olan üslerin bunun dışında kaldığını bildirmiş, bu üslerin «faaliyetlerini sürdürmelerinin çok tabii olduğunu», çünkü «ittifakın ortak savunma planlarını» yerine getirdiklerini iddia etmiştir. Bu tutum, ABD emperyalistlerinin taleplerine tamamen uygundur. Ayrıca hükümet bildirisinin, ABD üslerinin faaliyetinin devam etmediği yolundaki iddiası da yalandır. Gerek Amerikan «Newsweek» dergisinin, gerekse «Ayrıntılı Haber» gazetesinin bu konuda yaptığı yayınlar, yurdumuzdaki bütün üslere yabancı personel ve malzeme getirip götüren askeri uçak seferlerinin muntazaman devam ettiğini ortaya koymaktadır. MC iktidarının «ABD üslerine el koyma» kararını uygulamadığı böylece ortaya çıkmaktadır. Şimdi, Kıbrıs konusunda ABD emperyalizmin menfaatlerine uygun bir anlaşmaya yaklaşıldığı şu günlerde hükümetin yapmak istediği şey, ABD üslerinin güya «yeniden faaliyete geçtiğinin» resmen açıklanmasına kamuoyunu adım adım alıştırmaktan ibarettir.

Durum açıktır. Her iki süper devlet yurdumuz üzerindeki hegemonya mücadelelerini gitgide yoğunlaştırmaktadırlar. Ülkemiz üzerindeki baskıların son zamanlarda özellikle askeri konularda yoğunlaşmasının özel bir anlamı vardır. Bu olgu, iki süper devletin hegemonya mücadelesinin hep iktisadi ve siyasi yöntemlerin kullanılmasıyla sınırlı kalmayacağını, er geç bir askeri boy ölçüşmeye dönüşeceğini göstermektedir. Bu gelişme yönü, yurdumuz da dahil olmak üzere bütün Balkan ve Orta Doğu ülkelerini süper devletlerin istilasıyla tehdit etmektedir. Türkiye hakim sınıfları ise milli ihanet siyaseti izlemektedirler. Onlar, Amerikan işbirlikçiliğini sosyal-emperyalizme karşı teslimiyetçilikle birleştirmekte, böylece yurdumuzu iki süper devlet arasındaki hegemonya mücadesinin daha fazla içine çekmekte, halkımızı savaş ve istila felaketlerine sürüklemektedirler.

YABANCI ÜSLERİN VARLIĞI MİLLÎ BAĞIMSIZLIĞIMIZA AYKIRIDIR

Bu gelişmeler, milli bağımsızlık görevine ne kadar sıkıca sarılmamız gerektiğini bir kere daha gözler önüne sermektedir.

Devrimciler ve yurtseverler ABD üssü olsun, NATO üssü olsun, yurdumuzdaki bütün yabancı üslerin varlığına karşıdırlar. Bu üslerin varlık nedeni, Haig'in iddia ettiği gibi yurdumuzun egemenliğini korumak değil, tam tersine yurdumuzun Amerikan emperyalizminin nüfuz alanı içinde tutulmasına hizmet etmektir. Bugün her iki süper devlet, diğerinin ülkelerin egemenliğini tehdit ettiğini, kendisinin ise ülkelerin egemenliğini koruduğunu iddia ediyor. Bu propagandanın amacı, kendi nüfuz alanları üzerindeki köleleştirici şemsiyelerini daha da güçlendirmek ve genişletmektir.

Amerikan emperyalizminin menfaatlerini koruyan üslerin, milli bağımsızlığımıza ve milli savunmamıza her hangi bir yardımı olması imkânsızdır. Yurdumuzdaki yabancı üslere ait teknik bilgiler de bunu doğrulamaktadır. Norveç'ten Türkiye'ye kadar uzanan NATO zincirinin bir parçası olan Sinop, Karamürsel ve Diyarbakır radar istasyonlarında, sadece ABD Hava Kuvvetlerine mensup personel çalışmaktadır. Bu üslerde toplanan bilgiler, «Avrupa Müttefik Komutanlığı Yüksek Haberleşme Şebekesi» aracılığıyla şu üç komuta merkezine gönderilmektedir : 1) Pentagon'a, 2) Brüksel'deki NATO karargahına, 3) İzmir'deki NATO 6. Taktik Hava Kuvvetleri Komutanlığına. Bütün bu merkezlerde ipler, esas olarak ABD generallerinin elindedir. Gelen veriler, ABD ve onun emrindeki NATO görevlileri tarafından değerlendirilmekte, ABD'nin Sovyetler Birliği'ne karşı hegemonya mücadelesinin icaplarına uygun olarak hazırlanmış savaş planlarının uygulanması için kullanılmaktadır. Esasen ABD ve NATO üsleri ile haberleşme şebekeleri öylesine içiçedir ki, bizzat general Haig de pratikte böyle bir ayırım yapmayı imkansız görmektedir.

Bu durumda, «ABD üssü ise menfaatlerimize aykırıdır, NATO üssü ise menfaatlerimiz için gereklidir» gibi ayırımların ne kadar yapmacık ve gerçek dışı olduğu ortaya çıkmaktadır. Bu üslerin tümü ülkemizin ve halkımızın menfaatlerine taban tabana zıttır. Bunun nedeni, Kremlin'deki yeni çarların menfaatlerinden başka bir şey düşünmeyen revizyonistlerin öne sürdüğü gibi «büyük komşumuz Sovyetler Birliği'ne karşı olmaları» değildir. Bunun nedeni, doğrudan doğruya ülkemizin bağımsızlığını yokeden bir tahakkümü ifade etmeleridir.

İKİ SÜPER DEVLETE KARŞI MİLLÎ SAVUNMA İSTİYORUZ

Revizyonistlerin amacı, ülkemizin Amerika'nın kucağından kalkıp Rusya'nın kucağına oturmasını sağlamaktır. Biz, ülkemizin milli bağımsızlığını savunuyoruz. Bugün bu milli bağımsızlık, yalnız ABD emperyalistleri tarafından değil, gitgide daha büyük ölçüde Rus sosyal-emperyalistleri tarafından da tehdit edilmektedir. ABD ve NATO üsleri, bu tehdide karşı hiç bir garanti olamaz. Öte yandan sosyal-emperyalist saldırı hazırlıkları karşısında revizyonistlerin istediği gibi «silahsızlanma» yönünde herhangi bir adım atmak, yeni çarların askeri baskılarına boyun eğmek demektir.

Bu durum karşısında, yurdumuzdaki yabancı üs ve tesisler konusundaki talebimiz, bu üslerin kapatılması, faaliyetlerinin durdurulması **değildir.** Biz, Türkiye'nin NATO'dan çıkmasını ve başka herhangi bir askeri pakta girmemesini, yurdumuzdaki bütün yabancı üslere **el konulmasını,** bu üslerin her iki süper devlete karşı milli savunmamızı güçlendirecek şekilde **kullanılmasını** istiyoruz. Gerek Sovyet sosyal- emperyalistlerinin ve gerekse Amerikan emperyalistlerinin bütün askeri manevra ve hazırlıkları, Türkiye tarafından, milli bağımsızlık çerçevesinde en büyük dikkatle izlenmelidir.

Süper devletlerin köleleştirici şemsiyelerine hayır!

Topraklarımızda bir tek yabancı üs ve asker kalmasın!

Üslere el konsun ve bu üsler sosyal-emperyalistleri izlesin!

Emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı gerçek milli savunma istiyoruz!